Terra12c

1

Nava se strecura cu rapiditate printre ramurile groase ale copacilor uriaşi ce formau pădurea tropicală a celei de-a doua planete a sistemului Sipoore. Singurul pilot din carligă rămas în viaţă încerca din răsputeri să evite coliziunea cu aceste ramuri sau trunchiurile de-a dreptul monstruoase ale copacilor, o singură asemenea lovitură ar fi distrus în întregime nava şi încărcătura acesteia omorându-l atât pe el cât şi pe pasagerii din cală. Până acum putea spune că reuşise să menţină nava într-o singură bucată, aproape neatinsă, dacă nu lua în considerare crengile din jur care se frecau de învelişul şi aşa destul de avariat al navei. Simţea sunetele ascuţite de metal frecat de parcă crengile l-ar fi frecat prin cutia craniană direct pe creier, nu din cauză că nu le putea suporta dar ajunsese să se ataşeze de navă şi îi părea rău să o vadă – sau să o audă în acest caz – distrusă.

- Sfinte Dumnezeule! exclamă el văzând prin geamul crăpat al carligii întunecimea verde a tufişurilor.

Aproape îngheţă în momentul în care îşi dădu seama că dacă se vedeau tufişurile atunci nici pământul din care răsăreau nu era prea departe iar nava se îndrepta direct spre acesta aproape perpendicular pe nivelul solului. Trebuia să o redreseze acum, înainte de a fi prea târziu, dar mai întâi... *Mai întâi trebuie să găsesc suficient spaţiu liber pentru a o întoarce nava.* Noi sunete de metal zgâriat şi de rupturi se auziră de peste tot, din şi de dincolo de carligă.

- Atenţie! strigă pilotul în microfonul de lângă el. Pregătiţi-vă de impact, ne prăbuşim!

Undeva în spatele lui, în cală, printre uriaşele baloturi care ocupau cea mai mare parte a spaţiului atunci când nu zburau prin toate părţile prin spaţiul liber se strecurau 4 siluete umane căutând un loc mai sigur decât restul navei. Una dintre aceste siluete, o femeie, tresări auzind vocea cavernoasă a pilotului în difuzorul cel mai apropiat şi grăbi pasul ajungându-l din urmă pe cel din faţa ei. Acesta era mult mai înalt ca un om, lucru care nu se datora numai faptului că purta pe umerii largi corpul inconştient al unei fiinţe umane ci şi faptului că nu era chiar un om. Era ceea ce oamenii din trecut ar fi numit un extraterestru iar cei de acum o creatură inteligentă din sistemul Ktirama, un Ktiro care răspundea la numele de Ramtox. Când femeia îl ajunse din urmă îl atinse pe cot iar acesta îşi puse jos cu o grijă deosebit de nespecifică unei fiinţe de o asemenea statură şi configuraţie fizică şi mai ales unui asemenea moment straniul bagaj rezemându-l de cel mai apropiat balot siguranţat şi îl legară cu rapiditate de nişte cabluri care fixau încărcătura de podea.

Femeia se îndreptă şi le strigă ceva oamenilor din faţa ei care acum o priveau încercând în acelaşi timp să se ţină pe picioare în nava înclinată care tremura de parcă era gata să se dezmembreze în orice moment. Zgomotele care însoţeau aceste tremurături îi înconjurau din toate părţile făcându-le viaţa imposibilă, femeia îşi jură că dacă avea să scape cu viaţă aici va avea să-şi ia o pauză. Toată chestia în care intrase începuse să o obosească mai mult decât îşi putea permite.

- Ne vom prăbuşi! strigă ea din nou de data aceasta mai tare încercând să se facă auzită. Ţineţi-vă bine de ceva!

Se feri în ultimul moment de unul dintre nenumărate obiecte care începură din nou să zboare de capul lor prin încăpere în momentul în care nava se redresă la un unghi mai normal pentru ei. Îşi pierdu pentru un moment echilibrul dar Ramtox o sprijini. Inutil însă, în secunda următoare nava se frecă de trunchiul gros al unui copac şi se răsturnă peste cap. Compensatoarele inerţiale şi gravitaţionale au început să dea rateuri de la intrarea în atmosferă, acum însă şi-au încetat complet activitatea şi pasagerii au fost aruncaţi în toate părţile, chiar şi Ramtox care, cu statura sa imensă, părea de neclintit.

Nava mai avansă câţiva zeci de metri printre tufişurile dese şi copacii imenşi până se înfipse în solul moale, când în cele din urmă se opri în urma ei era o dâră lungă de pământ negru plină bucăţi de lemn şi frunze rupte din tufişurile alăturate şi bucăţi de metal rupte din blindajul aproape imposibil de distrus a navei.

2

Când Victoria îşi reveni simţi că plutea prin aerul dens şi cald. Cineva sau ceva o căra pe sus. Ca prin vis îşi dădu seama că cel responsabil de acest lucru era Ramtox şi rămase calmă, nemişcată pentru câteva momente savurând cât mai mult senzaţia atât de plăcută de zbor. Se smulse vis şi reveni la realitate suficient de repede pentru a deschide ochii la numai câteva secunde înainte ca Ramtox să o pună jos. Trase adânc aer în piept de parcă tocmai s-ar fi trezit, aerul era cam cald şi umed iar presiunea

atmosferică era mai mare decât în navele Primului Sector, dar nu ne nesuportat. Avea să se obişnuiască cu timpul, întrebarea era numai dacă avea suficient timp pentru asta.

Se ridică privind cu rapiditate şi eficienţă în jur, era la câţiva zeci de metri de corpul răsturnat la navei într-o tabără improvizată într-un mic luminiş. În apropierea ei se aflau şi corpurile nemişcate fără cunoştinţă sau moarte ale celor cu care călătorise, adică 4 persoane. Singurul care rezistase prăbuşirii fără a fi afectat vizibil era Ramtox, constituţia lui puternică îl ajutase în acest sens fără a reuşi însă să-l ferească de căldură. Deşi nu lăsa să vadă Victoria simţi instinctiv că creatura suferea din cauza zăpuşelii ce-i înconjura, clima tropicală a planetei nu făcea prea mult bine nici oamenilor cu atât mai puţin reptilienilor. Pielea solzoasă de un verde închis ca a unor şopârle, chiar şi a uneia inteligente şi călită de evoluţie şi războaie ca Ramtox, era sensibilă la umezeala din aer.

- Piloţii?

- Doi sunt morţi, unul rănit, răspunse el indicându-i corpul prăbuşit lângă un copac. Crengile superioare ale copacilor.

Vorbea destul de bine engleza dar vocea, mai precis timbrul neuman şi accentul caracteristic, îi trăda originea extraterestră. Cu toate că îl cunoştea de o oarecare perioadă de timp, Victoria nu se obişnuise niciodată cu vocea asemenea unui mârâit de câine a lui Ramtox. Dar din fericire pentru ea el nu vorbea niciodată mai mult decât era necesar, femeia nu ştia dacă era o trăsătură caracteristică a speciei sau a individului pe care-l vedea acum îndreptându-se spre navă.

Dar acum avea alte lucruri la care să se gândească, se aplecă asupra fiecărui om în parte cercetându-i cu cea mai mare atenţie rănile şi încercând că le panseze cât putea mai bine în condiţiile în care se aflau. Doi dintre ei, pilotul şi comandantul Joseph Quaid, erau răniţi suficient de grav pentru a o îngrijora, dar restul erau aproape neatinşi. În afara unor contuzii uşoare şi vânătăi când aveau să se trezească nu se puteau plânge de altceva în afara unei dureri de cap. Se aplecă asupra lui Quaid şi începu să rupă din armura acestuia încercând să descopere toate rănile pentru a le putea pansa.

Se îndreptă la verticală cu bucăţile rupte din armura şi costumul comandantului şi se întoarse după Ramtox, se clătină rezemându-se de peretele de lemn din apropiere.

- Eşti rănită? auzi ea vocea extraterestrului.

Dacă ar fi fost una umană ar fi sunat îngrijorată, dar Victoria nu-şi putea da seama dacă această nuanţă exista. Şi armura ei cedase în câteva locuri, dar ea nu fusese atinsă decât uşor.

- Nimic important, îi răspunse, câteva tăieturi superficiale şi vânătăi. *Şi o foame îngrozitoare, nu am mâncat nimic de aproape 2 zile.*

Fără nici un cuvânt Ramtox aruncă balotul pe care-l avea în braţe şi se apropie de ea dintr-un singur salt. O ajută să se întindă în iarba înaltă şi scoase dintr-un buzunar interior al armurii un fel de pachet pe care femeia îl recunoscu ca fiind pachetul cu provizii.

- Mănâncă.

Fermitatea şi hotărârea de nestrămutat din vocea lui trecură bariera dintre specii iar femeii nu îi mai rămase decât să se supună. Începu să despacheteze încetişor, chiar dacă cineva ar fi tresărit scârbit văzând crema albicioasă plină de chestii lunguieţe de culoare maronie aproape imposibil de identificat – râme originare de pe Ktirama 3, planeta originară a lui Ramtox, fierte în sos propriu şi tăvălite prin noroi – Victoria tresări bucuroasă. Ştia din proprie experienţă că crema sau pasta respectivă, deşi nu arăta prea de încredere mai ales pentru persoanele care îi ştiau originea şi mai ales în ciuda mirosului insuportabil de fermentare, avea deosebite proprietăţi energetice şi de refacere a organismului din aproape toate punctele de vedere şi era compatibilă din punct de vedere chimic cu mai toate speciile de fiinţele inteligente cunoscute. De aceea, şi din cauza faptului că avea un gust deosebit şi le dădea oamenilor un efect de bună dispoziţie asemenea alcoolului consumat în cantităţi mici, era şi încă este considerată o delicatesă în toată lumea umană.

- Ştii ceva? Am uitat pentru o clipă că eşti empat.

Muşcă încetişor, având grijă să nu-i scape nimic.

- Nu era nevoie să-mi dai mâncarea ta... dar mulţumesc.

- Mănâncă tot.

Un astfel de mormăit era tot ce putea scoate de la Ramtox şi tot ce era de ajuns. Victoria nu avea nevoie de cuvinte pentru a şti că în afara unor cazuri speciale odată ce un Ktiro şi-a oferit prietenia şi loialitatea unei alte persoane acele sentimente vor exista întotdeauna determinându-le acţiunile, gândurile, chiar şi cursul vieţii. Totul.

- Ar trebuit să te duci la navă şi să cauţi ceva de mâncare şi nişte medicamente. Pentru tine şi ceilalţi, adăugă ea dintr-o privire.

Extraterestrul se îndreptă spre navă fără a-i mai adresa nici un cuvânt.

- ... dacă găseşti ceva grăbeşte-te, strigă ea în urma lui. *Nu mai avem mult timp până se vor trezi.*

Femeii nu-i rămase decât să se apuce să mănânce în mijlocul luminişului între companionii ei încă leşinaţi în timp ce-l privea pe Ramtox îndepărtându-se. Pentru prima oară deveni conştientă de imensitatea naturii în mijlocul căreia se afla: totul, copacii, tufişurile era de-a dreptul uriaşe. Odinioară, în adolescenţă, pe vremea în care Pământul încă nu fusese încă izolat vizitatorilor de cei care-l conduceau acum a mers într-un peregrinaj pe care familia ei îl făcea la fiecare 5 ani la mormântul unuia dintre strămoşi, Richard Arnold, erou decorat în cele două Bătălii ale Pământului şi în Războiul de 20 de ani, primul comandant al FASIG – Forţele Aeriene Speciale InterGalactice – şi amiral activ în armata Galactică până la moarte. Un personaj de legendă ce trăise cu mai bine de 5 secole în urmă. Dar nu acel lucru o impresionase atunci, sau cel puţin nu numai. Cea mai pregnantă amintire din acea călătorie care îi revenea în memorie tot mai viu în ultimele minute era excursia pe care a întreprins-o în pădurea de sequoia din apropierea hotelului la care au fost cazaţi... Atunci i se păruse că acei copaci erau imenşi, impresionanţi şi aproape veşnici dar mărimea acestor plante depăşea cu mult dimensiunile acelor giganţi ai pădurilor terestre. În timp ce se ridica pentru a-l întâmpina pe Ramtox aruncă o privire spre copacul cel mai apropiat de care se rezemase cu câteva minute mai devreme şi, cu toată bună dispoziţia din ultimele minute, un sentiment de nimicnicie o cuprinse. Dacă zidul din apropierea ei nu ar fi fost de lemn şi nu s-ar fi curbat cu aproape zece de metri în lateral ar fi crezut cu uşurinţă că privea zidul din sticlă şi plastic al unui zgârie-nori ai planetei natale.

- Ai găsit ceva?

- Numai o trusă de prim ajutor şi nişte mâncare pentru două zile terestre.

Victoria îi luă trusa din mâini şi se aplecă deasupra pilotului, acesta părea că începe să-şi revină primul. Deschise trusa şi îşi opri un blestem pe buze, pistolul – injecţie era distrus şi odată cu el şi orice posibilitate de a le oferi răniţilor medicamente intravenos. Aşa că se va ocupa cu ce va putea... femeia se puse pe treabă.

- Cât timp am fost fără cunoştinţă?

- Aproape 18 minute terestre, îi răspunse Ramtox. Îngropată sub baloturi cu îmbrăcăminte.

- Ce mai este pe navă?

- Cea mai mare parte a încărcăturii este îmbrăcăminte şi minereu de cupru semiprelucrat. Plus câteva ustensile de bucătărie şi lucruri fără importanţă pentru noi.

- Grozav! Avem tocmai lucrurile de care nu avem nevoie! De ce a trebuit să ne urcăm în prima navă pe care am găsit-o?

Extraterestrul nu-i răspunse, dar femeia nici nu se aşteptase la un răspuns. Pilotul scoase un geamăt uşor. În timpul scurtei conversaţii femeia îi schimbase cu rapiditatea dată de experienţă pansamentul provizoriu cu unul mai trainic dezinfectându-i în acelaşi timp rănile cu alcoolul din trusă.

- Bea asta, îi ridică Victoria capul şi îi băgă pe gât un sfert din sticla cu alcool.

Rănitul se înecă şi gemu încă o dată. Nu era complet conştient, dar era suficient de lucid pentru a-şi da seama ce se întâmplă cu el:

- Ce s-a întâmplat?

- Ne-am prăbuşit, dar ai supravieţuit, se grăbi să-l liniştească Victoria. Stai liniştit şi te vei face bine în curând. Stai cu el, îi spuse lui Ramtox şi se ridică.

Se îndreptă spre cel de-al doilea rănit şi se aplecă deasupra lui pentru a-i schimba pansamentele.

- Salut, frumoaso, îi spuse acesta dintr-o dată iar femeia tresări. Este o dimineaţă magnifică, nu-i aşa?

Victoria nu se aşteptase ca rănitul să fie deja treaz, sub stratul de murdărie de pe faţă roşi.

- Adevărat, domnule comandant, aprobă ea. Acum, dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă schimb pansamentul.

- Bine, soldat. Dar ai grijă să nu distrugi nimic, şi aşa se pare că nu prea mai am multe părţi ale corpului întregi.

În timp ce schimba bandajul vechi Victoria simţea cum cei din jurul ei reveneau încetişor la viaţă, unul câte unul. Locotenentul John Riker se ridică şovăitor în picioare şi se uită în jur după ce, în mod instinctiv şi complet previzibil, îşi verificare arma şi armura. Prima era la locul ei iar a doua era aproape intactă, cu excepţia unor spărturi în câteva locuri delicate ce o făceau practic ineficientă şi complet inutilă în cazul unei lovituri directe. Morţii nu mai aveau nevoie de nici un fel de protecţie exterioară. Locotenentul se decise că, în ciuda acestor lucruri, armura se găsea la exact la locul potrivit şi se porni să cerceteze zona. Privirea i se opri pentru un moment asupra lor, era o privire fără nici un simţământ şi emoţie în ea, doar erau duşmani, şi apoi trecu asupra celui de-al patrulea care se trezise şi el dar încă nu se ridicase de pe jos. Se aplecă deasupra lui şi începură să vorbească în şoaptă.

- De ce am impresia că vorbesc despre noi? spuse Quaid crispându-se. Oare de ce mi se pare că cei de tagma lor nu vor înceta să uneltească nici până în ultima clipă a vieţii?

Zâmbetul crispat al comandantului i-ar fi dovedit oricui că nu se aştepta un răspuns, dar acesta sosi tot sub forma unei întrebări:

- Cei de tagma lor, domnule?

Acesta se uită la femeia ce-l pansa şi se întrebă... Dar poate era prea ocupată cu pansamentul şi prea preocupată de situaţia în care erau nu-i observase tonul, şi totuşi, de la ce se putea aştepta din partea unei persoane care, în ciuda unei inteligenţe native deosebite şi a unor instincte la fel de cunoscute printre ceilalţi precum frumuseţea sa exterioară, fusese cea mai mare parte a vieţii, dacă nu chiar toată, militar profesionist? Zâmbi îngăduitor:

- Duşmanii noştri.

- Ce să le faci? Şi noi am face la fel dacă v-aţi simţi ceva mai bine.

Un zgomot îl făcu pe Quaid să arunce o privire îndurerată undeva în lateral, la vegetaţia imensă şi luxuriantă din jur.

- Unde suntem? Cum am ajuns aici?

- Vreţi să spuneţi că nu vă mai amintiţi nimic din ultimele zile? se miră femeia.

- Ba da, dar imaginile sunt cam înceţoşate. Cred că din cauza loviturilor prea dese pe care le-am primit aici, arătă el spre tâmpla însângerată de o zgârietură ce se prelungea peste toată fruntea şi al cărui pansament Victoria tocmai se chinuia să-l schimbe. Povesteşte-mi pe scurt ce s-a întâmplat de când am pornit spre planeta... la naiba nici nu mai ştiu cum se numeşte!

- E vorba despre ce-a de-a patra planetă a acestui sistem, Sipoore 4, începu să-i explice femeia. Am ajuns în acest sistem acum 2 zile terestre pentru a lua parte la tratativele de pace dintre dumneavoastră şi conducătorii celorlalte două armate inamice. Dar unul dintre ei, George Douglas, a vrut să ne atragă în cursă pe toţi. Abia am reuşit să scăpăm ca prin minune cu o navă de transport. Sau de contrabandă, nu cred că este prea mare diferenţa.

- Cum au ajuns Jorje MacKay şi adjunctul lui, locotenentul Riker, cu noi? se miră Quaid.

- I-am luat cu noi după ce v-aţi pierdut cunoştinţa.

Femeia răspunse privirii pe jumătate mirate şi pe trei sferturi dezaprobatoare cu un zâmbet obosit:

- Or fi ei capii celei mai importante forţe din acest sector local, dar nu meritau să-i lăsăm să moară sau să fie luaţi prizonieri aşa că i-am luat cu noi. Doar ştiţi că de obicei soldaţii Celui de-al Treilea Imperiu nu au milă faţă de prizonieri, mai ales de cei cu adevărat importanţi.

- Hm.

- Motoarele erau avariate, dar am reuşit să aterizăm forţat aici, pe Sipoore 2. Acum aşteptăm să ne revenim şi să vedem ce se mai poate face, cum putem să scăpăm din această cursă blestemată.

Femeia termină de strâns pansamentul din jurul pieptului, iar Quaid se lăsă încetişor pe spate încercând să se relaxeze dar fără a reuşi prea mult. Simţea cum rana din picior pulsa de parcă era gata să-i ia foc.

- Cât de adâncă este tăietura din picior? întrebă.

- Destul de adâncă, dar vă veţi vindeca, sosi aproape imediat răspunsul. Beţi asta, îi întinse femeia o pastilă.

- Ce este?

- Una dintre cele mai noi antibiotice, ar trebui să vă ajute să vă vindecaţi rănile mai repede.

Quaid o bău cu o înghiţitură cu apă strâmbându-se, era amară. Aruncă o privire spre pilotul rănit şi spre extraterestrul care era încă aplecat deasupra lui.

- Cum se simte pilotul? întrebă.

- Grav, sunt îngrijorată în privinţa lui. Nu sunt expertă în medicină, dar cred că are hemoragie internă.

- I-ai dat medicamente?

- Am încercat, dar deocamdată nu se vede nici un rezultat. Seringa este distrusă ceea ce îmi limitează foarte mult opţiunile.

Femeia mai aruncă o privire spre pilot apoi rămase pe loc de parcă s-ar fi gândit la ceva. Se întoarse spre comandant:

- Mă duc să-i mai dau câteva medicamente, să nu plecaţi nicăieri.

Femeia se ridică şi se îndreptă spre pilot. Acesta era febril şi delira.

- Nu se simte prea bine, îi spuse Ramtox. Are ruptură de splină, dacă nu va fi operat va muri în curând.

- Deschide te rog gura şi forţează să bea asta, îi întinse femeia o pastilă virtual identică cu cea pe care i-o dăduse şi lui Quaid. Nu-l va ajuta prea mult, dar îi va micşora temperatura şi sper că şi presiunea pe care sângele o face asupra organelor interioare.

După ce rănitul o înghiţi cu greutate, femeia se îndreptă şi se uită întrebătoare spre Ramtox. Câteodată ar fi dorit să ştie ce gândea extraterestrul, cu toate că nu avusese prea mult de a face cu cei

din rasa lui Victoria putea să-l desluşească pe Ramtox cu excepţia unor momente cu adevărat importante ca acesta. Acum de exemplu nu putea să-şi dea seama de reacţiile pe care avea să le aibă creatura în următoarele ore, dacă se putea bizui pe el sau nu. După ce planeta de origine fusese pustiită în urma războaielor galactice în care luptase şi strămoşul ei, cei din specia lui dobândiră obiceiul de a se angaja mercenari în armate din diferitele conflicte care apăreau cam în toate colţurile Căii Lactee, dar ce nu ştia ea era dacă loialitatea faţă de aceste armate se păstra până la capăt. Ramtox era prietenul ei şi ştia că o va proteja de tot ce îi putea face rău, dar conform standardelor militare galactice pe care Victoria le cunoştea asta nu-l putea împiedica să-i considere pe ea şi pe comandant prizonieri.

- Căldura nu-i face bine, spuse ea aranjându-i rănitului un fel de pernă.

- Nu face bine la nici unul dintre noi, o completă Ramtox.

Se ridică în picioare la rândul lui iar Victoria trebui să ridice privirea pentru a-i vedea faţa, stând în picioare creatura o depăşea în înălţime cu aproape un metru. Ochii extraterestrului, singurul lucru care îl făcea să semene cât de cât cu o fiinţă umană îi răspunseră privirii femeii cu o linişte şi un calm aproape inuman.

- Mă duc până la navă să văd cum stăm cu comunicaţiile, spuse el dintr-o dată.

- Bine, spune-mi şi mie ce afli.

În timp ce se întorcea cu faţa spre navă, Victoria îl prinse de braţul gros făcându-l să se oprească.

- Eşti un prieten bun.

Ramtox se îndepărta continuându-şi drumul spre navă, iar Victoria parcurse cei câţiva metri care o despărţeau de comandant.

- Cum se simte pilotul? o întrebă acesta.

- Rău, îi răspunse ea gânditoare. Are splina ruptă şi trebuie operat cât mai repede sau va muri.

Quaid scoase un şuierat îndurerat.

- Acum unde se duce? arătă el spre Ramtox.

- La navă să vadă dacă funcţionează comunicaţiile. Se pare că, având grijă de noi, a cam neglijat această problemă.

- Va deveni o problemă doar dacă comunicaţiile nu funcţionează, îi răspunse Quaid privind-o gânditor. Ia spune-mi, continuă el după câteva secunde, de cât timp eşti sub comanda mea?

- De aproape 20 de ani, domnule. Iar de 2 ani şi jumătate sub comanda directă în garda de securitate.

- Şi îmi mai spui încă domnule, zise Quaid zâmbind. Aş vrea ca măcar acum să încetăm cu formalităţile şi să ne spunem pe nume. Eu sunt Joseph, iar tu eşti Victoria... sau Vicky sau cu ţi se mai spune.

- Victoria este numele meu şi aşa mi se spune, zise femeia roşind pentru a doua oară uşor sub stratul de murdărie care-i acoperea faţa.

- Scuzaţi-mă că vă întrerup, auziră o voce din apropierea lor, dar trebuie să vorbim.

- Ce să vezi, zâmbi Quaid. Jorje MacKay s-a hotărât să ne vorbească în cele din urmă.

Ironia era foarte vizibilă în vocea lui, dar cu toate acestea MacKay nu dădu semne că o observase pentru că continuă practic netulburat:

- Ceea ce este cel mai important acum este să scăpăm cu toţii de aici. Şi cât mai repede!

- Adică eşti dispus să colaborezi cu noi după aproape un an de încercări nereuşite de tratative de pace?! se miră Quaid. 40000 de morţi a costat acest an de tărăgănare... iar procesul continuă acolo sus, arătă el cu degetul spre cer.

- Nu te mai gândi la tratativele de pace! explodă Riker. Erau sortite eşecului chiar de la început. Scwartz nu era dispus să cedeze nici un moment, dacă oamenii mei nu ar fi acţionat în ultimul moment am fi fost morţi demult.

- S-ar părea că nu au făcut un lucru prea bun, îi răspunse o Victoria nervoasă. Dacă nu vom pleca de aici în două zile vom rămâne fără mâncare şi apă şi vom muri.

- Nu cred că avem la dispoziţie două zile, îi răspunse obosit MacKay.

- Ce vrei să spui cu asta? sări în sus Victoria.

- Suntem pe Terra12c, o planetă foarte asemănătoare cu Pământul la zona sa dinspre ecuator, zise MacKay pe acelaşi ton obosit. Ai ales această zonă pentru tratative, se adresă el lui Quaid, aşa că trebuie să ştii că este de o importanţă strategică foarte mare. Şi nu mă refer la sistem cât la această planetă, doar este deja terraformată. Şi cu toate acestea... Dacă nu te-ai întrebat până acum de ce este pustie, trebuie să-ţi spun că acum 10 ani am încercat să colonizăm şi am eşuat.

- Ce s-a întâmplat?

- Fiind chiar la marginea spaţiului pe care îl controlăm am trimis o echipă de 20 de oameni pentru a forma baza unui avanpost militar de unde să vă putem face cât mai multe pierderi fără să fim

detectaţi. Urmau să fie completaţi de o a doua echipă de 1000 de oameni care să le furnizeze şi armamentul de care aveau nevoie.

- Şi?

- Ambele echipe au dispărut fără urmă, completă Riker spusele comandantului său. Toate echipele de intervenţie pe care le-am trimis după aceea nu au găsit nimic, iar după exact 26 de ore de la aterizare s-au evaporat. Adică la căderea sau pe parcursul nopţii. Fără urme sau mesaje de pericol. În cele din urmă am considerat planeta drept loc interzis şi nu ne-am mai apropiat de ea.

- Ce ştiţi despre suprafaţa planetei? întrebă sigură de sine Victoria.

- Din datele pe care le-am aflat de la cei pe care i-am trimis aici se aseamănă destul de mult cu zona tropicală a Pământului, este compatibilă cu aproape toate formele de viaţă pe care le-am întâlnit în galaxie. Inclusiv cu un Ktiro, arătă spre extraterestrul care intrase din nou în raza lor vizuală.

Se apropia destul de repede ţinând seama de configuraţia terenului şi de faptul că ţinea în mâini un balot aproape uriaş. Quaid remarcă că, dintr-un motiv pe care încă nu-l aflase, Ramtox începuse să descarce încărcătura navei în tabăra improvizată în care se aflau. Cu balotul pe care-l aducea extraterestrul, lângă ei aveau să fie 3 asemenea bucăţi.

- Am impresia că nu-l prea simpatizezi, remarcă Victoria.

- Sunt luptători buni, dar standardele lor morale nu prea corespund cu cele umane, îi spuse locotenentul. Niciodată nu intră în luptă dacă li se pare că inamicul este mult prea slab pentru puterea lor fizică sau intelectuală, se luptă numai cu un inamic cel puţin egal cu ei, de preferabil mai puternic. Asta ne-a cauzat o serie de pierderi în trecut. Şi cer uneori un preţ prea mare pentru asta, se strâmbă el.

- Referitor la dispariţii, reveni Quaid la subiectul care-l interesa, ce ne poţi spune despre orele de dinaintea încetării oricărui contact?

- Nimic. Totul a fost perfect normal până în ultimul moment, iar apoi a fost prea târziu pentru a mai putea interveni.

- Nu aţi lăsat nici o navă pe orbită pentru a controla ceea ce se întâmpla la sol? se interesă Victoria.

- Este o zonă de frontieră, domnişoară, îi răspunse Riker cu vocea cam ridicată. Puteam fi detectaţi foarte uşor dacă aveam o navă pe orbită, cred că ar trebui să ştii acest lucru.

Femeia se mulţumi să dea din cap, ştia că orice navă putea fi camuflată în aproape orice condiţii dacă cineva îşi dădea osteneala suficient de mult.

- Cum sunt comunicaţiile? se întoarse ea spre extraterestrul care ajunsese deja în dreptul lor.

- Distruse.

- Vrei să spui că nu vom putea comunica nimănui că suntem aici? sări în sus Riker.

- Da.

- Poate asta este mai bine, îşi potoli MacKay locotenentul. Aşa nici inamicii nu ne vor putea găsi... cel puţin pentru o vreme.

- Dar nici prietenii.

- Prefer să fiu pe dat pe mâna celui de-al Treilea Imperiu decât să fiu aici atunci când...

Nu-şi duse vorba la capăt, dar nici nu era nevoie. Cu toţii, mai puţin Ramtox, ştiau ce vroia să spună, iar Ramtox nu părea prea curios. Sau poate ştia deja, doar era empat. Acum nu le dădea nici o atenţie, era prea ocupat cu descărcarea lucrurilor din balot.

- Ştii ce mi se pare ciudat? întrerupse Victoria tăcerea care se lăsase între ei.

Privea spre locotenent, dar de fapt se adresa tuturor. Simţi cum Quaid se întorcea îndurerat spre ea de parcă aşa ar fi auzit mai bine, dar nu se grăbi, vroia să fie sigură că toţi sunt atenţi la ceea urma să le spună.

- Dintr-o dată nu mai suntem noi inamicul cu care preferi să ai de a face, continuă ea în cele din urmă. Cel de-al Treilea Imperiu este.

- Trebuie să fie din cauza planetei, nu se putu abţine Quaid. Locotenentul nu ar spune niciodată aşa ceva.

Nimeni nu mai adăugă nimic, iar tăcerea se lăsă printre ei atotstăpânitoare întreruptă doar de mişcările ordonate ale lui Ramtox care începu să desfacă baloturile aduse mai devreme. Rând pe rând începu să aranjeze îl jurul lor lucrurile de parcă ar fi încercat să facă o barieră între ei şi lumea ce-i înconjura. Un zid de haine şi diverse mărunţişuri incapabile să oprească un atac exterior dar poate, doar poate, suficient de dense pentru a-i întârzia pe atacatori suficient de mult şi a le da timp să se apere.

Riker vru să răspundă ultimei acuzaţii, dar femeia tresări brusc şi se ridică în picioare uitând parcă de pilotul pe care-l îngrijea. Ridică privirea spre ramurile intens luminate aflate la câţiva zeci de metri deasupra lor, părea să fi observat un pericol care le scăpase celorlalţi. Cu toţii, mai puţin pilotul rănit care continua să tremure sub povara frisoanelor, deveniră atenţi la mişcările bruşte ale Victoriei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă alertat Quaid.

- Nu auziţi? întrebă Victoria. Păsări.

Deveniţi dintr-o dată atenţi la zgomotele de deasupra lor, cei 5 umanoizi ridicară privirile nu numai alertate dar şi parţial curioase. Femeia avea dreptate, chiar dacă sunetele creaturilor de deasupra nu se asemănau cu ale suratelor lor de pe Pământ, oamenii îşi putură da seama cu uşurinţă că era vorba de fiinţe cel puţin asemănătoare cu păsările. Nu se vedea nici una, dar sunetele vocilor lor se puteau auzi depărtate dar clare şi distincte până la ei.

- Asta înseamnă că aici este şi viaţă animală, concluzionă Quaid. Dar ce fel de creatură poate să fie suficient de puternică ca să omoare peste 1000 de persoane... peste 1000 de soldaţi? se corectă el repede. În numai câteva ore.

- Sunt de fapt câteva teorii posibile, îi răspunse Victoria. Şi nu este neaparat nevoie să fie o singură creatură... poate fi un număr imens de asemenea fiinţe, un număr suficient de mare pentru a-i copleşi.

Femeia continua să se uite la crengile copacilor de deasupra şi la razele de lumină care se strecurau printre acestea ajungând în cele din urmă până la ei. Privindu-le nici prin gând nu ţi-ar trece că locul în care se găseau putea fi aşa de periculos, totul era la fel de paşnic ca o zi de vară la picnic ca şi cele pe care le petrecuse cu familia pe Pământ, atunci, în adolescenţă, înainte de... Vocea lui Riker o smulse din gânduri:

- ...nu vă mai bateţi capul cu asta, după ce primul grup de soldaţi a dispărut al doilea val a cercetat toată planeta cu cea mai mare grijă. Ceea ce i-a omorât nu este nici bacterie, nici animal. De nici un tip dintre cele câteva sute de milioane cunoscute.

- Sau nici nu este nevoie de fiinţe aşa cum le cunoaştem noi, îl contrazise Victoria. Poate fi la fel de bine o bacterie sau un virus care acţionează asupra oamenilor şi a fiinţelor care au structură chimică asemănătoare... sau chiar natura înconjurătoare.

- Ce vrei să spui? o întrebă MacKay.

- În decursul peregrinărilor mele prin zona controlată de Primul Sector, zise Victoria, acum câţiva ani am ajuns pe o planetă la care plantele ajunseseră la un grad de conştiinţă uimitor pentru categoria de fiinţe din care fac parte.

- Şi?

- S-ar putea ca plantele de pe această planetă să fie la fel de inteligente ca şi noi sau chiar mai inteligente. Dacă primii dintre soldaţii care au venit aici au făcut ceva împotriva lor este foarte posibil ca plantele să pornească împotriva celor din afară un război pe care aceştia nu-l pot câştiga. Iar noi nici măcar nu putem spera să-i supravieţuim.

- Trebuie să te contrazic domnişoară, spuse Quaid. Dacă asta ar fi adevărat, atunci de ce nu am fost deja atacaţi? Suntem numai câţiva, abia înarmaţi şi răniţi pe deasupra. Iar comunicaţiile sunt distruse. O ştim cu toţii, nu înţeleg ce i-ar împiedica şi pe ei să o ştie.

- Ei?

- Atacatorii.

- De ce...

- Cine a terraformat planeta?

Oamenii tresăriră. Nu din cauză că nu se aşteptau de la Ramtox la o întrebare, dar nici unul dintre ei nu se gândise la ea.

- Nu ştiu.

Simplitatea din vocea lui Riker îi surprinse pentru a doua oară în ultimele secunde. Era complet sincer, complet surprins.

- Nu m-am întrebat niciodată, nu m-am interesat niciodată, dar am impresia că aşa a găsit-o primul val. De ce?

- Patru specii de plante de pe Pământ, două de pe Ktirama. Bun habitat, dar cald. Umed. Prea aproape de Soare.

Cu toţii rămaseră pe gânduri, în cele din urmă Victoria a fost cea care vorbi prima. Toate privirile se întoarseră spre ea, inclusiv cea a lui Ramtox.

- Acest sector al galaxiei a fost întotdeauna presărat de lupte între diferite rase sau ligi, inclusiv în Ultimul Război Galactic. Ştiu asta din jurnalul pe care l-a ţinut unul dintre strămoşii mei în acea perioadă, răspunse ea privirilor curioase. Presupun că vreun transportor plin cu hrană vie sau un crucişător s-a prăbuşit la suprafaţa planetei iar plantele care erau în interior au supravieţuit.

- Sferă verde, 500 de ani sunt prea puţini.

- 500 de ani? nu înţelese Riker.

- Rasa umană a ieşit în spaţiu doar în urmă cu 6 secole, ştii tu, când cu războiul. A urmat reconstrucţia Terrei şi răspândirea prin Calea Lactee ceea ce, conform istoriei, a durat aproape 80 de ani.

- Deci orice posibilitate de terraformare a acestei planete nu poate fi mai lungă de 500 ani, prea scurtă pentru a se face singură şi probabil suficient de lungă pentru a fi realizată de cineva din exterior.

- Mă întreb cine a făcut-o.

Visător, Quaid se uita la un petic ce cer abia vizibil printre crengile uriaşe, numai atunci când privirile se întoarseră spre el comandantul îşi dădu că pusese întrebarea cu voce tare, o greşeală la care nu aştepta un răspuns. Dar acesta sosi într-o manieră ce avea să-i alarmeze pe toţi:

- Cel care ne urmăreşte de când am ajuns aici.

Vorbise Ramtox, se părea că îşi făcuse un obicei în a-i lua prin surprindere.

- Ce vrei să spui? sări în sus Riker.

- Undeva în jur este cineva sau ceva care ne urmăreşte, repetă Ramtox.

Victoria potoli zelul lui Riker cu un semn şi se întoarse spre Ktiro-ul care se mişca în jurul lor cu încetineala unuia care se concentrează asupra a ceea ce face dar oricând gata să riposteze unui atac surpriză.

- Explică, spuse ea.

Ştia că în unele cazuri simţurile unui Ktiro se dovediseră mai ascuţite ca ale unui om, mai ales în momente de concentrare imensă ca cele din mijlocul unei lupte. Era aproape sigură că, cu toată umezeala din aer care-l deranja, Ramtox simţise ceva ce nu le era accesibil lor.

- Aterizarea navei a atras atenţia cuiva puternic, îi răspunse extraterestrul continuându-şi netulburat munca. Ne-a urmărit de atunci.

- Ne urmăreşte şi acum? îl întrebă Quaid.

- Da.

- Cine sau ce este?

- Nu ştiu.

- Cum de ştii toate aceste lucruri? se interesă MacKay.

- Empatie, răspunse extraterestrul după o uşoară şovăială.

Cu toţii tresăriră, această ultimă informaţie nu era cunoscută printre oameni decât de foarte puţini, iar aceştia nu se obosiseră să raporteze mai departe legaţi fiind de legăminte ale onoarei faţă de rasa de pe planeta lui Ramtox. Dacă acesta se decisese să le spună acest lucru despre el, atunci situaţia era mai gravă decât bănuiseră până atunci.

- Este o singură entitate sau mai multe? îl întrebă Victoria schimbând subiectul.

- Nu pot să-mi dau seama, este ceva necunoscut.

- Atunci nu ar fi bine să ne refugiem în navă? întrebă ea.

- Nava va fi prima căutată, îi răspunse Quaid. Dacă nu cumva a fost deja cercetată de cel care ne pândeşte.

- Nava nu este sigură, motoarele sunt avariate, completă şi Ramtox. Pericol de explozie.

- O vom verifica mai târziu şi dacă este nevoie vom înnopta acolo, spuse Quaid. Ştie cineva cât timp mai avem până apune soarele?

- Cam vreo două ore terestre şi jumătate, răspunse Riker uitându-se la ceasul pe care-l purta la centura armurii avariate.

- Ce arme aveam la dispoziţie?

- Armele uşoare pe care toţi le purtăm de obicei, îi răspunse Victoria lui Quaid. Ne vor fi de ceva folos? îl întrebă pe locotenent.

Acesta ridică din umeri, ştia tot atât de puţine despre mediul înconjurător ca şi restul. Convorbirea lor a fost întreruptă de pilotul rănit care începu să tremure incontrolabil, intră în şoc şi muri în câteva zeci de secunde cu toate încercările celor din jurul să de a împiedica acest lucru.

- S-au dus naibii orice şansă de a mai reuşi să scăpăm de aici cu nava cu care am ajuns, spuse Riker lăsându-se înapoi în iarba înaltă. Chiar dacă am fi reuşit prin minune să reparăm motoarele în următoarele câteva ore nu am putea să o pilotăm înapoi.

- Ce tot vorbeşti? E un Star CC Cruiser.

- Este nevoie de patru piloţi pentru a-l pilota în stare perfectă de funcţionare. Chiar şi atunci este deosebit de dificil de manevrat. Vă simţiţi în stare, domnule... Quaid?

Acesta nu-i răspunse, dar expresia feţei sale era un răspuns suficient: nimic şi nimeni nu-l putea opri dacă îşi punea ceva în gând. Poate doar moartea. Care însă nu era prea departe, undeva în jurul lor. Sau printre ei, în ei. În rănile lor.

Ramtox nu îşi mai reluă munca pe care şi-o făcuse cu partea din încărcătura navei pe care o adusese afară şi se opri între ei.

- Mă duc până la navă să verific sistemul electric, poate reuşim să reparăm sistemele de menţinere a vieţii pentru a ne suporta traiul pentru câteva zile, spuse Victoria. Locotenente, vino cu mine iar tu, Ramtox, ai grijă ei.

3

În următoarele două ore Victoria şi Riker lucrară de zor şi reuşiră să repună în funcţiune o parte a aparatelor de pe navă. În acest timp cei doi comandanţi de armate vorbeau privind cum razele de lumină strălucitoare ale soarelui care reuşeau să treacă printre ramurile de deasupra lor până la ei păleau pe măsură ce steaua se apropia de apus. Îngândurat, Quaid contempla porţiunea roşiatică, aproape vineţie, de cer pe care o putea vedea prin locul în care crengile copacilor lipseau şi se întrebă cum trebuia să arate acel cer în timpul unei frumoase după-amieze ca şi cea pe care o petrecuseră. Realiză că dacă planeta ar fi fost un deşert în locul unei păduri tropicale, ar fi fost nu numai orbiţi de lumina puternică a stelei ci şi ucişi demult de radiaţiile pe care aceasta le emana. Cel puţin până acum copacii păreau a fi singura protecţie pe care ei o aveau faţă de acestea din urmă, dar constituiau şi punctul lor slab. În interiorul vegetaţiei luxuriante nu putea să-şi vadă, nu aveau cum, atacatorii decât atunci când ar fi fost prea târziu. Baricada pe care Ramtox o improvizase era o glumă, nu era nevoie de un geniu al strategiei pentru a-ţi da seama de asta, de fapt nici nu-ţi trebuia prea multă experienţă în ale milităriei pentru a şti că pe timpul nopţii acest lucru ar crea un pic de confuzie, dar erau complet descoperiţi. Chiar şi în urma antrenamentul lor îndelungat de soldaţi sau cu puterile pe care tocmai le aflase că Ramtox le are de partea lor erau vulnerabili.

- La ce te gândeşti? îl întrebă MacKay urmărindu-i privirea.

- Este ironică situaţia, râse el. Suntem aici, pe planeta asta blestemată doar de câteva ore, suntem în pericol să ne pierdem vieţile şi cu toate acestea am avansat cu relaţiile dintre noi mai mult decât ne-am fi imaginat acum câteva zile... sau chiar cu câteva ore înainte de prăbuşire.

MacKay zâmbi trist.

- Ce anume a creat această situaţie? întrebă. Nu mă refer la sosirea noastră aici, ci la toată situaţia care ne-a adus în acest război. La lupta aceasta acerbă a oamenilor care a cuprins aproape toată galaxia cunoscută de ei, şi toate rasele inteligente pe care aceştia le-au întâlnit în scurta lor existenţă la nivel galactic.

- Nu ştiu, îi răspunse Quaid gânditor. Dacă aş şti nu aş mai fi aici, aşa fi acasă cu familia iar întregul război nu ar fi decât o glumă amară.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, încă era cald iar o urmă de febră îl urmărea şi pe el. Se uită spre cadavrul pilotului, deşi Ramtox îl acoperise complet cu o pătură Quaid încă mai putea să vadă cu ochii minţii privirea chinuită a omului în momentul morţii. Simţea că era pe urmele lui dacă situaţia nu urma să se clarifice în următoarele câteva ore, cel mult câteva zile.

- Dă-mi te rog nişte apă, i se adresă el lui Ramtox.

- Te simţi bine? îl întrebă MacKay vizibil îngrijorat.

- Doar puţină febră, dar va trece, se grăbi Quaid să-l asigure.

- Cu medicamente şi puţin noroc, remarcă MacKay. Nu mă poţi păcăli, zise văzându-i faţa, nu acum şi aici şi mai ales după atâţia ani în care ne-am luptat unul împotriva celuilalt.

Se lăsă din nou pe spate rezemându-se de copacul din spatele său.

- Cum îţi mai face familia? întrebă.

- Bine. Fiica cea mare şi copiii ei sunt pe sfera Solaris în vizită la sora mea, dar cred că deja ştii asta. Sunt sigur că serviciile de spionaj funcţionează foarte eficient.

- Eşti un om norocos, ai reuşit să-ţi creezi şi să menţii o familie cu toate necazurile prin care sunt sigur că ai trecut.

- Câţi ani ai? Vreau să spun cifra reală, nu cea vehiculată în arhive.

- 87. De ce întrebi?

- Aş vrea să ştiu de ce nu te-ai căsătorit niciodată. Ştii că sunt militari care şi-au format o familie în ciuda carierei în armată.

- Pot spune că nu am întâlnit încă femeia care să mă facă să pun armata pe plan secund. În plus, luptele pe care le duceam împotriva ta îmi ocupau prea mare parte din timp.

- Luptele pe care le duceai..., remarcă Quaid exprimarea celuilalt om. Vrei să spui că nu mai ai de gând să continui aceste lupte?

- Am obosit omule, am obosit. Aproape toată viaţa mi-am închinat-o armatei iar acum vreau să-mi iau o scurtă vacanţă... pentru tot restul vieţii.

Îl văzu pe locotenentul Riker ieşind dintre tufişurile din jurul navei şi rămase pentru o clipă pe gânduri.

- Am de gând să mă retrag, dar nu înainte de a lăsa în urma mea ceva de care să pot fi mândru. Pacea. Păcat de că cel de-al Treilea Imperiu se încăpăţânează să lupte mai departe împotriva tuturor.

- De aceea ai acceptat propunerea de pace din partea mea?

- Desigur. Că veni vorba, de ce mi-ai făcut o asemenea propunere?

- Ca să opresc războiul, desigur.
- Desigur, îi răspunse ironic MacKay. Dar care este adevăratul motiv?
Quaid rămase tăcut pentru câteva secunde privindu-l pe Riker care se apropia printre ierburile înalte.
- Fiica mai mică, Rose, aşteaptă primul ei copil. Şi pentru prima oară mi-am dorit ca acel copil să crească într-un climat sigur, aşa cum nici eu şi nici copiii mei nu am avut.
În acel moment Riker ajunse lângă ei, iar conversaţia încetă aşteptând noile veşti pe care locotenentul le aducea.
- Am reuşit să reparăm generatorul, le spuse acesta. Am lipit şi fisura din peretele reactorului principal iar acum toate reactoarele sunt intacte şi nu este nici un pericol imediat de explozie.
- Ce altceva mai este funcţionabil? întrebă MacKay.
- Avem lumină, iar sistemul de menţinere a vieţii este funcţionabil 78%. Va rezista nopţii, dar nu sunt sigur despre următoarele zile.
- Nu cred că vom avea câteva zile la dispoziţie, remarcă Quaid aducându-le aminte de discuţia pe care o avuseseră câteva ore mai devreme.
- Mai este ceva, spuse Riker şovăitor. Corpurile piloţilor morţi au dispărut din carligă, nu am găsit nici cea mai mică urmă că ar fi fost cărate altundeva.
- La naiba, începu să înjure MacKay furios.
- Aţi găsit urme de descompunere rapidă a corpurilor? se interesă Quaid. Sau urme de acizi sau alte substanţe sau organisme care să poată face acest lucru?
- Nici una, nimic.
MacKay începu de data aceasta să blesteme de zor, situaţia prin care se părea că trecuseră şi oamenii lui părea să se repete dar de data aceasta avându-i pe ei în rolurile principale.
- Ar fi bine să ne întoarcem la navă, domnule, spuse Riker întrerupându-şi comandantul. Se face răcoare.
- Ramtox, ajută-mă să mă ridic, îi spuse Quaid extraterestrului.
- Duceţi-vă voi înainte, le spuse MacKay. De restul ne ocupăm noi.
În timp ce Ramtox se îndepărta spre navă cu Quaid în braţele sale puternice, Riker se apropie de comandantul său pentru a-l ajuta să ridice în spate unul dintre bagajele cu mâncare.
- Ce facem mai departe, domnule? întrebă.
- Răspunsul este unul singur, cooperăm. Şi am două motive pentru a-ţi ordona asta: nu-i putem ucide pentru că avem nevoie de ei pentru a putea supravieţui şi a încheia pacea de care avem atâta nevoie.
- Dar, domnule!
- Nici un dar. Am să-ţi explic totul după ce ajungem înăuntru. Ţine minte asta: putem câştiga pacea şi prin alte metode decât prin intermediul armelor.

4

Quaid stătea înghesuit pe unul dintre paturile uneia din încăperile destinate echipajului, încăperi care existau în fiecare navă de transport indiferent de dimensiunile acesteia sau numărul de persoane. Singurul lucru care le hotăra mărimea era acest număr limitat de scopul şi încărcătura fiecărei nave. Comandantul Primului Sector privea spre lumina slabă a becului fluorescent alăturat gânditor când Victoria se întoarse spre el cu o tavă plină cu mâncarea pe care o pregătise special pentru el.
- Poftim, îi spuse ea.
Quaid zâmbi în timp ce lua tava, începu să mănânce cu acelaşi surâs enigmatic pe buze.
- S-a întâmplat ceva? întrebă curioasă femeia.
- Mă gândeam la ceea ce s-a întâmplat în ultimele ore. Ştii, în ultimele câteva zile de când am auzit că MacKay a acceptat propunerea de pace m-am tot întrebat care era motivul acestui lucru. Ce anume urmărea... şi ce avea să facă atunci când urma să ne întâlnim.
- Dar nu aţi ajuns la tratative. Atacul surpriză a împiedicat acest lucru înainte de a putea fi realizat.
- Ce am câştigat aici, pe această planetă, a fost ceva mai mult decât ani întregi de tratative, zise Quaid aproape înecându-se cu apă. Pentru prima oară simt că am înţeles mai multe despre Jorje MacKay decât în toţi anii care au trecut de când am auzit pentru prima oară de el. Până acum am fost cel puţin suspicios referitor la persoana lui, chiar şi după ce am aterizat forţat aici. Credeam că se va folosi de situaţie pentru a finaliza tratativele în cel mai rapid mod, omorându-ne.
- Aveţi încredere în el?
- Da, cred că el va susţine în continuare pacea cu toate puterile de care dispune. Dar nu am încredere în locotenentul Riker şi în cei din jurul lui MacKay, continuă el după o scurtă pauză. Am

impresia că nu aceleaşi intenţii de pace ca şi comandantul lor... sau cel puţin nu înţeleg aşa cu o face MacKay.

- Dar îl avem de partea noastră pe Ramtox, ştie că nu are nici o şansă să străpungă pielea acoperită de solzii extrem de duri a extraterestrului cu armele pe care le are la îndemnă. Iar dacă are de gând să folosească blaster-ul nu va apuca nici măcar să-l scoată din lăcaşul său înainte de a fi sfâşiat. L-am văzut pe Ramtox în acţiune, se aplecă ea spre comandant, şi ştiu de ce este în stare.

- Dar nu va ridica nici măcar un deget pentru a interveni între noi dacă în prealabil se va face o provocare legată de onoare, auzi ea dintr-o dată vocea lui Riker în spatele ei.

Femeia tresări şi se întoarse cu faţa spre uşă scoţându-şi în acelaşi timp şi arma din teacă. Îl văzu pe locotenent stând în prag rezemat de canatul uşii, zâmbea.

- De când stai aici? îl întrebă Victoria.

Era vizibil furioasă, ochii îi scăpărau iar Quaid era cam îngrijorat. Ştia că trăgaciul armei pe care Victoria o purta întotdeauna la ea era sensibil şi că în acel moment orice scăpare din partea ei l-ar fi împrăştiat pe locotenent pe toţi pereţii din jur.

- De suficient timp pentru a şti că nu ai dreptate. V-am spus ceva mai devreme că un Ktiro nu va intra în luptă cu un duşman pe care îl consideră inferior mai ales dacă există o provocare legată de onoarea a două tabere adverse, nu se va băga între noi dacă consideră că nu este necesar. Suntem 2 la 2, sigur nu o va face.

- Dă-mi un motiv suficient de bun pentru a te lăsa în viaţă, mârâi femeia.

- Nu am de gând să accept prea uşor această... pace pe care o observ conturându-se, dar am să mă supun ordinelor pe care le primesc de comandantul direct.

- Pune arma înapoi în teacă, soldat, auzi Victoria din spatele ei vocea lui Quaid. Nu mă face să-ţi repet un ordin direct, spuse deosebit de dur când aceasta ezită. Ştii care este pedeapsa pentru nerespectarea lui.

Femeia se supuse, ultimul lucru pe care-l dorea era să moară şi să-l lase pe comandant neprotejat. În plus, nu îşi vedea comandantul dar îi simţea arma din mână îndreptată spre ea.

- Amândoi aţi fost crescuţi în virtutea acestui război, continuă acesta în timp ce femeia se întorcea spre el şi se aşeza înapoi pe pat, nu ştiţi prea bine ce este pacea şi siguranţa zilei de mâine. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, dar un lucru m-a schimbat.

Riker deveni dintr-o dată foarte atent la ceea ce Quaid spunea, nu de multe ori avea prilejul să afle lucruri considerate nu numai secrete cât şi personale despre comandantul armatei inamice. Făcu un pas înainte intrând în încăpere, dar rămase lângă uşă din respect pentru spaţiul unui om mai în vârstă care era şi rănit pe deasupra.

- Odinioară am întâlnit unul dintre ultimii şi cei mai cunoscuţi luptători ai Primei Armate Galactice, spuse Quaid lăsându-se obosit pe spate.

Închise ochii şi pentru un moment redeveni tânărul infanterist de odinioară care trăia un coşmar în timpul primei sale bătălii.

- Se numea Murguş Mircea şi se spunea despre el că luptase în cele două Bătălii ale Pământului.

- Dar este imposibil! exclamă dintr-o dată Riker întrerupându-l. Cele două bătălii au avut loc acum aproape 600 de ani, nici un om nu poate trăi atât de mult chiar şi cu noile tratamente de prelungire a vieţii!

- Lasă omul să vorbească locotenente, auzi el în spatele său vocea familiară a lui MacKay. Dacă are ceva de spus, lasă-l să spună până la capăt.

Riker tresări şi, întorcându-se spre uşă îi făcu loc să intre celui de-al patrulea om.

- Stai pe pat, MacKay, îi invită Quaid iar Victoria se grăbi să-i facă loc. Ştiu că aţi auzit cu toţii povestiri şi legende despre ce s-a întâmplat în perioadă şi despre Dansatorul Norilor, o parte sunt adevărate iar o altă parte nu. Dar vă asigur că cel cu care m-am întâlnit avea o navă de război din prima generaţie a navelor interdimensionale construite de oameni.

- De ce ne spui toate astea? îl întrebă MacKay profitând de un moment de pauză.

- Pentru că vreau să vă subliniez faptul că el a fost cel care m-a învăţat valoarea păcii şi mai ales cea a vieţii. Iar de atunci întotdeauna m-am ghidat după acele principii, am încercat să dau o şansă păcii. Se pare că nu am reuşit decât acum.

Tăcu, iar tăcerea se lăsă printre ei neîntreruptă de nimic altceva, chiar şi locotenentul Riker părea stânjenit de situaţia creată. MacKay se ridică încetişor de pe pat cu intenţia de a pleca, simţea nevoia să-i lase singuri pe cei doi soldaţi ai Primului Sector.

- Vreau să fiţi martorii unui lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată, întrerupse Quaid tăcerea, iar MacKay se opri din drumul său spre uşă.

Aşteptau ca Quaid să spună ceva, dar acesta şovăia. Se părea că în interiorul său se ducea o luptă nevăzută a cărei efecte se puteau numai bănui.

- Nu ştiu dacă ştiţi asta, se adresă el lui Riker şi MacKay, dar Victoria Arnold face parte din echipa care se ocupă cu securitatea persoanei mele de aproape 2 ani şi jumătate. De obicei cei care se ocupă de acest lucru sunt sergenţi, iar comandantul este locotenent. Aş vrea să fiţi martorii ridicării Victoriei Arnold la rangul de colonel.

- Cum? tresări aceasta surprinsă.

Nu se aşteptase la aşa ceva mai ales în condiţiile în care se aflau. În plus, nu înţelegea pentru ce comandantul avea nevoie de martori în numirea ei ca colonel, putea foarte bine să aştepte să se întoarcă înapoi pe planeta-bază.

- Felicitări, îi ură sincer MacKay. Acum să mergem, locotenente, pun pariu că comandantul are nevoie de odihnă.

- De ce aţi făcut-o? îl chestionă femeia pe Quaid după ce se asigură că cei doi oameni nu mai erau prin apropiere.

- Pentru că meriţi, şi pentru că nu cred că voi mai ajunge înapoi acasă viu.

- Nu spune asta!

- Este numai o presimţire, o întrerupse Quaid calm, dar aş vrea să te rog două lucruri. De fapt îţi ordon să le duci la îndeplinire. Dacă cumva nu mai ajung viu vreau ca tu să duci la bun sfârşit această pace pe care am început-o aici şi să spui familiei mele că îi iubesc foarte mult. Ai înţeles?

- Da, domnule.

- Şi nu îmi mai spune domnule, credeam că am lămurit deja acest lucru.

Victoria nu îi mai răspunse, dar se îndreptă spre uşă şi îl chemă pe Ramtox la ei prin interfonului. Când acesta intră, îl anunţă pe scurt despre ceea ce se mai întâmplase şi că urmau să se culce. De asemenea îi ordonă, în limitele în care o rugăminte putea fi catalogată drept ordin, să stea de pază pentru toţi cei 4 oameni din navă.

- Am înţeles, domnişoară, îi răspunse el.

Victoria era mulţumită că în tonul şi comportamentul extraterestrului nu putuse observa nici o schimbare, măcar pe el se putea bizui mai departe că se va înţelege ca până acum.

5

Restul nopţii trecu fără nici un incident, dacă nu ar fi fost cele spuse de locotenentul Riker aproape nici nu ar fi avut nici o altă problemă în afară de lipsa mâncării, a apei şi rănile lui Quaid. A doua zi de dimineaţă s-au regăsit cu toţii în exteriorul navei, Quaid se aşeză deja obosit pe iarba pârjolită de prăbuşirea navei şi se rezemă de corpul acesteia. Simţea o durere surdă în interiorul pieptului şi nu ştia din ce cauză, nu puteau fi coastele pentru că acelea erau deja aproape vindecate. Se grăbi însă să o liniştească pe femeia de lângă el care se aplecase îngrijorată asupra lui văzându-i grimasa de pe faţă. Undeva în interior un drăcuşor îl tot îndemna să-l enerveze pe Riker pe motivul că erau în viaţă dar nu era nici momentul nici locul potrivit, aveau probleme mult prea mari pentru a-şi permite aşa ceva. În plus situaţia se putea schimba drastic în următoarele zile sau chiar ore, pentru o parte dintre ei sau chiar toţi.

- Cred că ar trebui să căutăm nişte mâncare şi o sursă de apă, spuse.

- Sau nişte urme a celor care au venit aici înaintea noastră, îl completă Victoria.

- Ramtox, mai suntem urmăriţi de cel pe care l-am simţit ieri? se interesă Riker.

- Da.

- S-a modificat până acum ceea ce simţi despre entitate în vreun fel? întrebă şi Quaid.

- Nu, este constant şi continuu.

MacKay ieşi din nava în care intrase din nou după nişte apă:

- A dispărut!

- Ce anume? se alarmară Victoria şi Riker într-un glas.

- Corpul ultimului pilot, le răspunse acesta printre gâfâituri. Am intrat după nişte apă şi, trecând pe lângă sacul în care Riker şi Ktiro-ul l-au băgat pe pilot, am observat că acesta era gol. A trecut prin perimetrul defensiv de parcă nici nu ar fi existat!

Priviri suspicioase se întoarseră spre Ramtox, dar acesta rămase la fel de calm şi netulburat ca întotdeauna. De parcă ar fi colaborat cu duşmanul. Sau duşmanul era chiar el. Riker se apropie de el vizibil enervat şi ar fi ajuns să se încaiere cu acesta până la moarte dacă Ramtox nu ar fi tresărit dintr-o dată alarmat de ceva. De parcă s-ar fi tras asupra lui. Locotenentul se opri brusc la câţiva paşi se acesta încremenind în poziţia în care se afla, cu toţii simţeau că se apropia ceva dar fără a şti ce anume.

- Ce s-a întâm..., dădu să spună Quaid dar se opri văzându-l pe Riker cu duce mâna încetişor la centură şi îşi scoate blaster-ul cu viteza unui melc.

Victoria şi MacKay deja şi le scoseseră deja pe ale lor, iar Quaid duse mâna la arma proprie în timp ce Riker se întorcea calm cu faţa spre exterior. Singurul care rămăsese cu arma la centură era

Ramtox, dar avea în mâinile protejate de solzii ca blindaţi şi terminate cu gheare capabile să treacă prin aproape orice două cuţite cu tăiş extradur.

- Ce simţi? îl întrebă încetişor Victoria.

Acesta începu însă să mârâie ameninţător, un sunet care-i făcu pe oameni să se sperie de el chiar mai mult de pericolul necunoscut şi iminent care-i pândea undeva în faţă printre ierburile înalte şi copacii din faţa lor.

- Ce s-a întâmplat? întrebă femeia de data aceasta ceva mai tare.

Extraterestrul se mulţumi însă să mârâie printre colţii încleştaţi un nume de neînţeles şi dispăru cu un salt printre ierburile care-l înghiţiră cu rapiditate ieşind din raza lor vizuală.

- Îl cunosc de aproape 10 ani dar l-am văzut aşa o singură dată, le şopti Victoria celor din jurul ei fără a scăpa din priviri nici o secundă zona în care dispăruse extraterestrul. Tocmai aflase că îi murise fratele...

- Ce înseamnă cuvântul pe care l-a rostit înainte de a disparea? întrebă nelămurit Quaid.

- Este numele unei rase extraterestre în pronunţarea limbii de pe Ktirama, îi răspunse cu un calm extraordinar Riker. Vloidii.

Quaid tresări brusc şi se ridică în picioare cu un singur salt în ciuda durerii pe care o simţi în pieptul şi în piciorul încă nevindecate complet. Numele acelei rase care aproape distrusese rasa umană cu aproape 600 de ani în urmă în cele două Bătălii ale Pământului îl făcu să simtă pe şira spinării sloiuri de gheaţă care îi accelerară pulsul şi respiraţia până la valorile maxime pe care corpul să rănit, obosit şi îmbătrânit de lupte le suporta. Nici Victoria şi MacKay nu erau cu mai puţin şocaţi.

- Credeam că Vloidii nu mai există! exclamă Quaid. Mai ales după cruciada care a urmat celei de-a Doua Bătălii a Pământului.

- Nu chiar, îl contrazise Victoria încetişor, dar suficient de tare pentru a fi auzită de toţi.

Quaid se încruntă.

- Am auzit nişte legende, mai ales când era mică, despre o colonie a Vloidii-lor ar fi scăpat distrugerii şi s-ar fi ascuns într-o zonă neexplorată a galaxiei.

- Eu de ce nu am auzit nimic despre asta? se întrebă retoric Quaid.

- Am auzit aceste poveşti de la bunicul meu, se pare că străbunicul acestuia era unul dintre puţinii oameni din galaxie care au găsit această colonie pierdută dar în loc să o distrugă au colaborat cu ei.

- Dar de ce? întrebă uluit MacKay. Doar au vrut...

- Da, au vrut să ne distrugă, auzi o voce necunoscută din apropierea sa.

Tresări brusc, vocea venea dintre ierburile de lângă el, deşi nu vedea nimic deasupra lor, nici măcar silueta masivă a lui Ramtox. După ce acesta dispăruse după unul dintre tufişuri pierduseră orice contact cu el sau cu cei care se apropiau, se bizuiseră pe puterile sale empatice pentru a estima distanţa şi numărul acestora.

- Dar cu toate acestea aproape i-am distrus noi pe ei, continuă vocea.

Patru siluete apărură aproape pe neaşteptate în faţa lor printre două tufişuri. Singurul lucru care îi împiedică pe cei 4 oameni de lângă corpul răsturnat al navei să tragă asupra celor care veneau era silueta umană care zâmbea către ei. Şi faptul că două dintre fiinţele care se apropiau erau consideraţi telepaţi foarte puternici şi pe bună dreptate.

- Frumoasă echipă mai ai, domnule comandant, îi zâmbi înapoi Quaid tânărului.

În timp ce cei trei oameni se întoarseră uimiţi spre el, Quaid îşi puse arma înapoi în toc şi înaintă şchiopătând până ajunse faţă în faţă cu omul nou sosit. Acesta era însoţit de un Ktiro şi Vloidii, cel din urmă căra corpul inconştient al lui Ramtox.

- Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Victoria intrigată.

Acum era mai mult uluită decât alarmată, nu înţelegea mai nimic din ceea ce se întâmpla, totul devenise mult prea ciudat. Nici ea, nici cei doi bărbaţi care rămăseseră lângă navă nu încetase să-i ţintească pe cei 3, dar şovăiau: Quaid intrase în bătaia focului.

- Aş vrea să vi-l prezint pe cel care acum o vreme era cunoscut drept Dansatorul Norilor, se întoarse Quaid spre ei.

Nici unul dintre oamenii de lângă navă nu-i răspunse, dar îşi aruncară unul altuia câteva priviri uimite.

- De ce numai acum o vreme? se miră acesta. Încă mi se mai spune aşa.

- Dansatorul Norilor a murit la atacul asupra sistemului solar originar a rasei Vloidii, R50X87, spuse MacKay. În explozia supernovei Sfârşitul Războinicului. Cu toţii ştiu asta, este scris în cărţile de istorie.

- Este o poveste lungă, dar sunt sigur că până la urmă vei înţelege totul..., îi răspunse cel indicat. Cu toţii veţi înţelege.

- Ce caută aici un Vloidii? întrebă cu duritate Riker.

- Suntem prieteni, i se adresă acesta, iar vocea aproape metalică îi surprinse pe toţi. Nu vă vrem răul.

- Puteţi lăsa arma jos, le spuse Quaid. Vă asigur că nu vă vor face nici un rău.

Ezitând MacKay şi Victoria îşi coborâră armele, dar Riker continua să o ţină îndreptată spre pieptul Vloidii-ului mai decis ca niciodată să tragă.

- Poveştile pe care le-am auzit despre cele două Bătălii ale Pământului spuneau că extratereştrii care ne-au atacat erau telepaţi, de aceea a fost necesar ca celor din Forţele Speciale Aeriene să le fie activate aceleaşi funcţii ale creierului pentru a-i putea învinge, spuse Riker. De unde ştiţi că ei nu folosesc aceste funcţii pentru a ne controla şi a ne ucide, aşa cum au făcut-o cu oamenii pe care i-am trimis aici.

Vloidii-ul aşezase corpul inconştient a lui Ramtox pe sol chiar la sosirea lor în apropierea navei, iar de atunci Ktiro-ul care nou sosit stătuse aplecat asupra acestuia încercând să-l readucă înapoi în simţiri. Acum însă se îndreptă şi îi răspunse lui Riker.

- Acei soldaţi nu sunt morţi..., locotenente, mai puţin cei care au fost implicaţi în accidentele pe care nu le-am putut împiedica. Eu am fost unul dintre cei coborâţi în primul val şi sunt martor că ceea ce se spune aici este adevărat.

- Lasă arma jos, locotenente, îi ordonă MacKay cu duritate.

Dar ordinul avu un efect opus celui scontat, Riker trase instinctiv şi l-ar fi ucis pe extraterestru dacă Quaid nu s-ar fi interpus între raza ucigaşă şi acesta. În secunda următoare el se prăbuşi în lateral cu umărul stâng şi o parte a pieptului pulverizate de încărcătura ucigaşă a armei. Riker nu a mai supravieţuit nici el prea mult fiind spulberat în secunda imediat următoare de armele Victoriei şi a propriului comandant.

- De ce nu l-aţi oprit? întrebă furioasă Victoria în timp ce se apleca asupra corpului lui Quaid iar MacKay se apropia de rămăşiţele fostului său subaltern.

- Chiar şi în cazul unui nontelepat este foarte greu să-i controlăm pe oameni, simţi gândurile lui Vloidii. Asta se datorează voinţei deosebit de puternice de care aţi dat dovadă de atâtea ori de-a lungul întregii voastre istorii.

Victoria observă cu uimire că Quaid încă mai trăia, dar era sigură că nu mai avea să o facă prea mult. Sângele comandantului se prelinsese peste o porţiune destul de mare în jurul ei ca şi pe hainele pline de praf a femeii. Comandantul vroia să spună ceva, dar ea nu reuşi să descifreze bolboroselile nedesluşite ale acestuia, în cele din urmă o tresărire scurtă îi străbătu iar un val puternic de sânge ţâşni. Muri în câteva secunde. Femeia îmbrăţişă corpul fără viaţă şi rămase aşa câteva minute înainte de a-şi reveni suficient de mult pentru a se ocupa de restul. Cu toţii îi respectară durerea.

- Ce vroia să spună? îl întrebă Victoria pe Dansatorul Norilor ştergându-şi lacrima de pe obraz.

- Vroia să-ţi reamintească ceea ce te-a rugat să faci azi noapte înainte de culcare, îi răspunse acesta.

Victoria simţi o mână cu gheare pe umăr, era Ramtox.

- Era un bun războinic, îi spuse acesta încercând în felul său să o consoleze.

- Şi un om bun, zise ea.

- Un om de onoare, auzi şi vocea lui MacKay.

Victoria se ridică şi se întoarse spre acesta din urmă.

- Mai doreşti să continui tratativele de pace? îl întrebă.

- Da, măcar atât pot face pentru el.

- Aseară comandantul Quaid m-a delegat pe mine să duc la capăt aceste tratative dacă lui i se întâmpla ceva. Accepţi?

MacKay se mulţumi să încline capul.

- Atunci veniţi cu noi, auziră vocea Dansatorului Norilor. Avem tocmai locul potrivit pentru aşa ceva.

Ramtox luă corpul lui Quaid în braţele sale puternice şi cu toţii au luat-o pe urmele lui Murguş. Victoria privea corpul masiv şi scheletic al Vloidii-ului, dar nu mai puţin puternic decât cel al lui Ktiro, la urmele de aripi ca de liliac care îi ieşeau din mijlocul spatelui şi care acum erau lipite de acesta şi se întrebă ce fel de creatură era. Ştia de ferocitatea, rapiditatea şi inteligenţa acestei specii din cărţile de istorie, cu mai mult de jumătate de mileniu înainte au supus aproape 3 sferturi din galaxie înainte de a ajunge în preajma Terrei unde au întâmpinat o rezistenţă care i-a făcut pentru întâia oară în întreaga lor istorie să şovăie. Figuri legendare ca Dansatorul Norilor şi restul echipei sale numite în mod genial "Fulgerele Albastre", a maiorului pe atunci Arnold, străbunul ei sau a nenumăraţilor alţi soldaţi cu care aceştia au fost aliaţi şi nu în ultimul al Vloidii-ului fugar pe nume Dlopt îi trecură în numai câteva secunde prin minte.

- Vrei să ştii cum am reuşit să supravieţuiesc şi mai ales cum au reuşit Vloidii să scape din încercuirea armatelor inamice, îi spuse Dansatorul Norilor direct.

Victoria era uimită, dar îşi aminti de cele spuse ceva mai devreme de locotenentul Riker, ceea ce deja ştiuse dar uitase odată cu trecerea anilor: Dansatorul Norilor, la fel ca şi semenii lui din Forţele Speciale Aeriene iniţiale, era telepat.

- Asta nu este o întrebare, remarcă ea.

- Înainte de a le da lovitura finală, începu să-i povestească interlocutorul femeii pe măsură ce înaintau printre copaci, Vloidii au trimis o colonie spre o planetă ştiută numai de ei, spre o planetă sigură dintr-un colţ neexplorat al galaxiei. Sperau să renască civilizaţia distrusă prin această colonie, dar nu au reuşit. Cel puţin nu în modul în care doreau.

- Cum aşa? întrebă MacKay din spatele lor.

- După cum ştiţi, sistemul lor solar a fost distrus în ultima bătălie iar acel loc, mai precis grupul de 5 stele care formează un pentagon cu sistemul Vloid în centru, este cunoscut sub numele de Sfârşitul Războinicului din cauză că se crede că am murit în acea explozie. Adevărul... adevărul este că în acea explozie s-a întâmplat ceva ciudat cu mine şi nava mea, am devenit o singură fiinţă şi pot spune că suntem nemuritori, de atunci nu am mai îmbătrânit nici măcar o singură zi.

- Haida-de, exclamă fără să vrea MacKay.

- Înţeleg că datorită tehnologiei putem trăi până aproape la 150 de ani, dacă nu murim de cauze nenaturale între timp, spuse şi Victoria. Dar nemurirea este încă departe de puterile umane.

- Poţi să-ţi explici prezenţa mea aici?

Dansatorul Norilor zâmbea vag, ştia că acel lucru era imposibil. Nici unul dintre cei din jurul său nu-i răspunse.

- Nici până acum nu am aflat cauza acestei nemuriri, zise el de data aceasta trist, dar am suficient timp să o aflu. Revenind la ceea ce te preocupa ceva mai devreme, cred că deja bănuieşti ceea ce am de gând să vă spun.

- Bunicii mi-au spus o poveste cum că ai fost găsit de oameni printre Vloidii, îţi pierduseşi memoria şi nu ştiai cum ai ajuns acolo sau care era cauza diferenţelor dintre tine şi extratereştri. Aceştia te considerau un fel de învăţător mitic, se spune că aşa i-ai influenţat în favoarea păcii.

- Nu a fost chiar aşa, o contrazise Dansatorul Norilor, dar în mare corespunde celor întâmplate.

- Este vorba despre câteva dintre legendele familiei, îi răspunse Victoria privirii nedumerite a lui MacKay.

- Am auzit şi eu câteva zvonuri vagi despre aceste lucruri, continuă acesta obosit spusele femeii, dar în acea perioadă nu aveam nici modalitatea nici timpul necesar pentru a verifica poveştile pentru copii.

Dansatorul Norilor se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre ei.

- Ceea ce veţi vedea în continuare a fost un secret pentru mai bine de 143 de ani, sunteţi cei mai importanţi vizitatori.

În acel moment în spatele lui copacii şi tufişurile dispărură pentru a lăsa locul unui zid masiv al unei clădiri... sau mai precis al unei cazemate pentru că era foarte asemănătoare cu una dar era mult mai mare.

- Aceasta este baza noastră pe Terra12c, spuse.

Uimită, femeia scoase un şuierat de surpriză.

- Nici nu era de aşteptat să o detectaţi, răspunse Dansatorul Norilor gândurilor nerostite ale lui MacKay.

Intrară cu cei trei extratereştri pe urmele lor, iar Victoria constată fără nici o surpriză că se continua undeva în jos până la o adâncime pe care nu o putea estima.

- I-a spune-mi, domnişoară Arnold, o întrebă dintr-o dată Dansatorul Norilor, de unde vine numele de Victoria.

- Bunicul mi-a spus că maiorul Arnold, colegul şi presupun prietenul tău, avea un computer cu acest nume la care ţinea foarte mult. Se pare că era primul computer inteligent... sau ceva de genul acesta.

- Ceva de genul acesta este expresia pe care aş alege-o, auziră o voce feminină care ieşea de undeva din pereţii din jurul lor.

Cu toate că erau obişnuiţi cu reacţiile inteligenţei artificiale care controla fiecare bază militară, atât Victoria cât şi MacKay tresăriră surprinşi. Nu se aşteptaseră ca să existe aşa ceva pe această bază vizibil improvizată, şi nici ca vocea computerului să fie chiar aşa de umană. Iar dacă era cine femeia bănuia că este...

- Daţi-mi voie să mă prezint, continuă vocea. Mă numesc Victoria şi sunt nu primul, dar fac parte din prima generaţie de computere inteligente.

Victoria Arnold renunţă să mai încerce să protesteze împotriva noutăţilor, era inutil. Se întoarse parţial spre oamenii din dreptul ei, Dansatorul Norilor surâdea.

- Aveţi o morgă prin preajmă? îl întrebă ea cu duritate, iar zâmbetul se stinse la fel de repede precum apăruse.

- Da, Ramtox este pe drum cu corpul spre ea.

Femeia se întoarse complet spre zona din spetele lor şi observă cu surprindere că erau singuri, cele trei fiinţe dispăruseră împreună cu corpul lui Quaid.

- Am păstrat intacte toate corpurile celor morţi pe această planetă pentru a le putea păstra familiilor lor măcar alinarea unei înmormântări private, îi răspunse Dansatorul cu aceeaşi duritate cu care femeia i se adresase.

Ochii îi scăpărau, părea că ceva din interiorul său era pe cale să explodeze cuprinzând totul: pe ei, baza, poate chiar întreaga planetă.

- Bine. Cea mai mare parte a soldaţilor nu au parte de acest lucru.

Duritatea din glasul femeii era cea a soldatului experimentat care a văzut moartea peste tot în jurul lui însoţită şi de regretul pentru aceste morţi inutile.

- Să mergem, continuă Dansatorul Norilor. Sunteţi aşteptaţi să încheiaţi aceste tratative odată pentru totdeauna.

Se întoarse pe călcâie şi îşi continuă drumul netulburat.

- Dar Cel de-al Treilea Imperiu? îl întrebă MacKay în timp ce o lua pe urmele lui.

- Nu-ţi face griji pentru ei. Este în pragul colapsului, nu va dura prea mult până se va preda, mai ales după cea alianţa dintre voi va fi cunoscută de toţi.

- Ce vrei să spui? îl întrebă şi Victoria.

- Cel de-al Treilea Imperiu este un imperiu format de numai 37 de ani, nu-i poate supravieţui fondatorului său, îi răspunse Dansatorul Norilor calm dar ferm. Scwartz a murit acum 31 de ore terestre.

- Dar atacul?

- Moartea lui Scwartz, venirea voastră în acest sistem şi atacul surpriză a fost pus la cale de noi, le răspunse computerul în locul Dansatorului.

- De ce?

- Pacea, sosi răspunsul sec.

- Şi pentru acest lucru au trebuit să moară..., spuse Victoria dar nu mai apucă să-şi ducă propoziţia la capăt pentru că Dansatorul Norilor explodă.

- Ascultă, domnişoară Arnold, nici o moarte nu îmi place, şuieră vocea lui prin culoarul pustiu asemenea unui bici. Nici cea a unui duşman, nici cea a unui prieten, dar mai ales morţile persoanelor la care ţin. Moartea lui Scwartz a fost însă o necesitate pentru a preîntâmpina alte zeci de mii sau chiar milioane de morţi, nu ştiu pentru că nu am făcu calculele. Iar moartea lui Quaid a fost o greşeală, o neglijenţă pe care însă nu am putut-o combate... trebuia să vă lăsăm atât armele cât şi modul de a gândi neatins pentru a ajunge la un rezultat concret.

Femeia tăcu, pentru prima oară nu mai avu ce să-i răspundă.

- Şi fiindcă veni vorba de morţi, nu cred că vrei să ştii cum este să-ţi vezi prietenii şi familia ori planeta murind, continuă el pe acelaşi ton. Te asigur că nu este un sentiment prea plăcut.

În ultimele secunde se opriseră, stăteau pe loc dreptul unei uşi metalice care se deschise numai acum iar Dansatorul Norilor intră cu cei doi oameni tăcuţi în urma lui. Aceştia avură surpriza ca de cealaltă parte a uşii să-i regăsească nu numai pe extraterestrii de care se despărţiseră ceva mai devreme ci şi pe militarii coborâţi la suprafaţa planetei în ultimii ani. Aceştia era grupaţi în detaşamente şi corpuri de armată pe rase pe aproape toată suprafaţa sălii, un corp separat era în întregime format din Vloidii. Ceea ce celor doi li se părea cel mai ciudat, cel puţin la prima vedere era că speciile se acceptau între ele în ciuda istoriei tulburate de războaie dintre ele. Nu se vedea nici o navă prin zonă iar asta făcea şi mai impresionante aceste detaşamente, cunoaşterea faptului că undeva, în adâncimea, la suprafaţa sau în apropierea acestei planete existau câteva mii de nave net superioare oricărei nave cunoscute care îi aşteptau gata de luptă.

Dar cu toate acestea cea mai impresionantă privelişte era cea a sferei de energie aproape uriaşe din centru, nu le trebui mult să-şi dea seama că era computerul pe care maiorul Arnold îl numise Victoria. Era de un albastru strălucitor din cauza curenţilor din interiorul sferei care ajungeau din când în când la suprafaţă.

- Bine aţi venit, auziră vocea acum familiară a computerului.

- Ce este toată chestia asta? întrebă Victoria.

- Sala în care se va finaliza pacea, îi răspunse computerul.

- Dar care este atunci problema lor? arătă MacKay spre detaşamentele împrăştiate prin sală. Parcă ar fi gata de luptă.

- Sunt gata să sprijine această pace cu propria viaţă, îi răspunse Dansatorul Norilor. Estimăm că vor fi grupuri de ofiţeri care se vor revolta... iar scopul celor de aici este să oprească aceste revolte. În plus, mai este vorba şi de cel de-al Treilea Imperiu, chiar şi dezbinat aşa cum este vă va fi destul de greu să-l cuceriţi singuri.

- Dar nu sunt mai mult de 20000 de luptători! exclamă MacKay. Cum vor face ei faţă miliardelor?

- Ai uitat că nu eram cu mai mult mai mulţi în Prima Bătălie a Pământului, îi atrase atenţia Dansatorul. Cu toate acestea am reuşit să respingem un adversar superior atât din punct de vedere numeric cât şi ca tehnologie.

- Dar norocul a fost de partea noastră atunci, îl contrazise MacKay. Aici nu poate fi vorba de aşa ceva.

- Aveţi grijă, domnule comandant! reacţionă instinctiv Victoria. Dansatorul Norilor nu crede în noroc.

- În Prima Bătălie toţi aviatorii aruncaţi în luptă aveau mai puţin de un an de experienţă pe navele interdimensionale. Aceştia, arătă Dansatorul Norilor spre piloţii din jurul lor, au ani de antrenamente asidue şi nave cu mult superiore celei pe care am avut-o eu atunci. Pot spune că sunt superioare chiar şi celor mai avansate nave pe care le aveţi voi acum.

- Şi de obicei are dreptate, îl aprobă sfera de energie din faţa lor.

Pentru prima oară de când erau în sală Victoria reuşi să-şi dea seama de adevăratele proporţii ale computerului, sfera era mai mică decât bănuise la început dar nu mai puţin impozantă: avea un diametru cam de doi metri şi jumătate şi levita la o jumătate de metru deasupra solului.

- Atunci să-i dăm bătaie, spuse MacKay cu un glas dintr-o dată obosit. Dacă domnişoara Arnold este de acord, se întoarse spre ea cu o privire întrebătoare.

- Ce trebuie să facem? întrebă.

- Mă bucur că ai întrebat, îi răspunse computerul. Ca urmare a pactului dintre Primul şi cel de-al Doilea Sector se va crea un consiliu militar care cuprinde ofiţeri din cele două armate. Veţi primi lista mai târziu. După ce toate problemele vor fi rezolvate, mă refer nu numai la cel de-al Treilea Imperiu ci şi la cartografierea sistemelor solare locuite şi a raselor care le ocupă, consiliul militar va fi înlocuit de unul civil. Fiecare civilizaţie va avea un reprezentant în acel consiliu.

- Vă referiţi la un fel de stat galactic asemănător fostelor State Unite ale Americii? întrebă Victoria. O republică?

- Nu chiar, îi răspunse Dansatorul Norilor. Va fi asemănător, dar nu identic. Ceva echivalent.

- Mă îndoiesc că va merge, îşi dădu cu părerea MacKay.

- Crede-mă, va merge, se grăbi să-l asigure computerul. Vom avea grijă noi de asta.

- Atunci ce mai aşteptăm? întrebă omul. Să-i dăm bătaie.

6

Câteva zile mai târziu Victoria Arnold stătea confortabil în spatele unui birou de pe Pământ, una dintre puţinele locuri la care cei din afara sistemului Sol mai aveau acces pe planeta natală a speciei umane şi care fusese ales de Dansatorul Norilor pentru a fi locul unde urma să se semneze forma finală a tratatului de pace iar ea şi MacKay fuseseră de acord. Neutralitatea Pământului o făcea perfectă pentru aşa ceva. Femeia se simţea foarte obosită, călătoria de pe Terra12c şi zilele imediat următoare o secătuiseră de toate puterile rămase iar acum, că rămăsese singură în sala de consiliu, nu mai vroia decât să se odihnească dar cu toate acestea ştia că acest lucru nu era posibil. Erau mult prea multe lucruri de care trebuia să se ocupe în perioada imediat următoare, lucruri care nu puteau fi amânate.

Tot ceea ce aflase de la Dansatorul Norilor şi de la computerul numit Victoria se dovedise adevărat, moartea lui Scwartz şi aparenta dezbinare a celui de-al Treilea Imperiu, ofiţerii care nu fuseseră de acord cu unele lucruri. Dar toate acestea erau pe cale să fie rezolvate. O parte din aceste probleme erau deja rezolvate datorită mai ales intervenţiei aproape divine ale forţelor armate de pe Terra12c şi a strategiei şi forţei copleşitoare de care acestea dăduseră dovadă. Forţele celui de-al Treilea Imperiu au fost pur şi simplu date peste cap iar acum erau gata să ia parte „de bună voie” la formarea acestui consiliu.

Cu ofiţerii răsculaţi fusese o altă problemă: o parte dintre aceştia nu au recunoscut-o ca şi comandant suprem – nu era sigură dacă măcar ei ştiau de ce. Cu toţii au fost de acord că nu doreau un nici un fel de pact cu nici una dintre celelalte două armate. Din ceea ce MacKay îi spusese, o parte a ofiţerilor de sub comanda sa se comportaseră asemănător dar până la urmă s-au potolit. Singuri sau cu ajutor. Victoria deosebit de rapidă asupra celui de-al Treilea Imperiu a ajutat mult la schimbarea hotărârii acestor militari de carieră, undeva în Galaxie exista o forţă capabilă să-i copleşească iar acea forţă era la îndemâna celor doi comandanţi.

- Aveţi un mesaj, domnişoară Arnold, auzi ea vocea computerului bazei.

Era MacKay care o anunţa că totul se terminase cu bine, toţi cei de lista pe care o primiseră de la Dansatorul Norilor acceptaseră să facă parte din consiliul nou creat, dar apăruse o nouă problemă: cu toţii doreau ca ei doi să facă parte din acel consiliu. Mai precis să fie conducătorii săi.

- Tu ce ai de gând? îl întrebă ea. Accepţi sau refuzi?

- Le-am spus că nu voi accepta decât dacă vei accepta şi tu.

Simţind întrebarea nerostită a bărbatului, Victoria şovăi pentru un moment. Acel lucru era ultimul lucru de care avea nevoie.

- Bine. Spune-le că accept, spuse în cele din urmă.

Închise şi se lăsă din nou pe spate, iar fotoliul se mulă după forma corpului ei. Simţea oboseala mai puternic ca niciodată, îşi spuse că ar fi trebuit să refuze.

- Ai făcut bine că ai acceptat, auzi o voce care o făcu să tresară.

Pentru moment nu-şi dădu seama a cui era vocea sau de unde anume venea, dar nu-i trebui mult pentru a realiza că era vorba de computerul Dansatorului Norilor.

- Eşti una dintre cele mai potrivite persoane pentru această poziţie, continuă vocea.

- Sunt un soldat, nu un politician.

- Şi ceilalţi tot militari sunt.

- Te-aş întreba cum de ai reuşit să ajungi să vorbeşti cu mine dar nu cred că mai este nevoie să-mi spui.

- Sunt un computer, domnişoară. Este foarte uşor pentru mine să intru în orice sistem informaţional inteligent sau nu. Am pentru tine un mesaj.

- Despre ce este vorba?

- Activitatea noastră s-a terminat, cel puţin pentru acest moment. E timpul să vă lăsăm să vă continuaţi viaţa aşa cum trebuie.

- Cum adică?

- Noi nu putem interveni în istoria omenirii fără un motiv serios, se auzi vocea Dansatorului Norilor. Acum 600 de ani omenirea a fost pusă pentru prima oară la încercare ca întreg şi, pentru câţiva ani buni a reuşit să uite de problemele care o frământau, care o duceau implacabil spre autodistrugere. Dar era, şi încă suntem, o civilizaţie tânără care încă nu a putut să treacă peste anumite faze prin care trebuie să treacă orice civilizaţie pentru a ajunge la maturitate, iar problemele au reapărut. Acest război a fost urmarea firească a acestor probleme şi a cuprins chiar şi civilizaţiile mai avansate ca noi care în mod normal ar fi trebuit să ne poată ajuta să ne maturizăm. Noi nu ştim cât timp îi va fi necesar omenirii pentru a duce la capăt acest proces, dar nu putem să o facem în locul ei de aceea trebuie să ne retragem.

- Unde? Cum?

Victoria era acum de-a dreptul alarmată, nu ştia în ce fel avea să afecteze acest lucru relaţiile nou create.

- Nu-ţi fie teamă, frumoaso, auzi dintr-o dată şi vocea lui Quaid în difuzor iar Victoria tresări pentru a doua oară în ultimele câteva minute.

- Domnule comandant!

- Stai liniştită. Eu sunt.

- Cum ai reuşit să supravieţuieşti?

- O poveste cam lungă, am să ţi-o povestesc într-o zi.

- Atunci pe cine am înmormântat în...

- Aţi înmormântat corpul meu care a murit, continuă vocea. Dar computerul a reuşit, încă nu am înţeles cum, să-mi salveze toate gândurile, toate sentimentele, pe un suport magnetic... un computer legat în paralel cu ea. Dar ceea ce vreau acum să-ţi spun este că nu va fi nici un alt război, vom avea grijă de asta... într-un mod sau altul.

- De aceea trebuie să nu te mai întorci niciodată pe Terra12c, se auzi vocea computerului. Nu vei mai găsi nimic, nici o navă sau vreo urmă a bazei. Totul a fost distrus.

- Dar de ce?

- Motive de securitate.

Victoria tăcu, iar din difuzor nu se mai auzi nimic pentru câteva momente lungi.

- Vreau să mai ştiu un lucru..., spuse ea în cele din urmă. Ne vom mai întâlni vreodată?

- Poate, îi răspunse vocea computerului.

- Oricum noi doi vom menţine contactul, se auzi vocea fostului ei comandant. Îţi sunt dator cu câteva poveşti despre ce mi s-a întâmplat.

- La revedere, spuse ea cu un tristeţe.

Comunicaţia se întrerupse cu un pocnet sec, iar Victoria se lăsă moale în fotoliu.

- Computer, întrerupe toate comunicaţiile pentru următoarele câteva ore, spuse ea în interfon.

Simţea nevoia să rămână singură mai mult ca niciodată, mai ales după această conversaţie. Îşi aminti de vorbele pe care Dansatorul Norilor i le spusese înainte de a intra în sala în care îi aşteptau computerul şi armata folosită în acest ultim dar scurt război şi îi dădu dreptate. Era dureros să îi pierzi pe cei la care ţii, o lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea o lăsă să se prelingă până când căzu pe gulerul costumului. Dar un surâs trist îi luă imediat locul, poate că într-adevăr aveau o şansă spre izbăvire. Datorită mai ales Dansatorului Norilor care dispăruse însă încă o dată, dar cu toate aceasta legenda avea să continue. O ştia la fel de bine cum ştia că a petrecut câteva zile pe Terra12c împreună cu el şi un computer bătrân de 600 de ani.

Dar chiar aşa se întâmplase?

7

Două zile mai târziu pe Pământ, în zona în care fusese odinioară un oraş dar care acum era o grădină deosebit de frumoasă ce găzduia şi un muzeu de istorie imens, un om, un caucazian, stătea la soare pe marginea unui bazin în stil vechi la o aruncătură de băţ de râul ce trece chiar prin mijlocul acestui muzeu. Nu departe de el un transportor ce avea rolul să-l ducă înapoi la staţia Mir Memorial conţinea, printre altele, şi un computer auxiliar care...

- Chiar trebuia să-i ştergi memoria? Nu puteai să...

- Da. Nu puteam să o las să umble aşa, liberă, cu cunoştinţa faptului că există o armată de oameni şi Vloidii capabilă să nimicească toate armatele existente la ora actuală în Universul cunoscut. Nu cred că trebuie să-ţi spun ce s-ar întâmpla în cazul în care s-ar afla toate detaliile despre aceste armate şi cele legate de corpurile celor ce au dispărut în trecut pe Terra12c şi sunt presupuşi morţi... scandalul ar depăşi cu mult marginile galaxiei. Aş putea să o împiedic să vorbească despre asta dar o singură întâlnire cu un telepat suficient de puternic pentru a săpa adânc în conştiinţa ei ar duce la descoperirea rapidă a adevărului şi toată pacea pentru care am lucrat atât s-ar duce pe Apa Sâmbetei. În plus, nici ei nici lui MacKay nu le-am şters memoria permanent, în cazul în care va mai trebui să apelăm la ei în viitor pentru a menţine pacea îi voi face să-şi amintească totul.

- Dar...

- Ştiu ce vrei să întrebi: dacă vreun alt telepat nu va putea recupera descoperi accidental adevărul. Ei bine, nu. Nu ar şti ce anume să caute.

- De data asta ai greşit, ... domnule.

O tentă vizibil ironică sosi dinspre transportor. Aceasta avu drept răspuns un zâmbet larg din partea lui Mircea.

- Vroiam să întreb dacă eşti sigur că lipsa acelei porţiuni de memorie nu le va crea probleme în viitor. Sunt sigur că zvonurile s-au răspândit deja despre ceea ce s-a întâmplat acolo, pe Terra1...

- Dragă prietene, asemenea zvonuri despre mine ca Dansatorul Norilor şi supercomputerul care mi-a rămas moştenire din ultimul Mare Război Galactic au existat întotdeauna, sunt sigur că pe timpul vieţii ai auzit şi tu câteva dintre ele.

Tăcere.

- Iuhhuuuu. E cineva acasă?

Tot tăcere.

- Ai dreptate.

- Cum? se prefăcu pilotul că nu aude.

- Ascultă, bo... Ai dreptate.

De data aceasta vocea răsună cu putere în incinta deschisă atrăgând vag atenţia oamenilor din apropierea clădirii ce străjuia fostul ştrand. Dacă un computer s-ar fi putut enerva atunci acum ar fi fost enervat de-a binelea... dar acest lucru era imposibil. Oricât de avansate ar fi fost inteligenţele artificiale nu se puteau enerva, nu erau programate pentru aşa ceva. Cu toate acestea această imposibilitate nu putea împiedica personalitatea ce „locuia” temporar în computer să nu se enerveze – Quaid îşi păstrase memoria şi sentimentele intacte în ciuda celor câteva ore în care zăcuse mort şi transferului corp fizic – maşină prin care trecuse.

- O vei face?

- Ce anume? Să-i refac memoria?

- Da.

- O voi reface. La momentul potrivit dacă vom mai avea nevoie de ea sau la sfârşitul vieţii ei biologice altfel. Îi datorez măcar asta.

- Îi vei spune tot?

- Referitor la ceea ce am fost şi ceea ce sunt acum?

Se auzi un murmur aprobator.

- Poate. Doar dacă este pregătită.

- Nu înţeleg de ce crezi că oamenii nu sunt pregătiţi să afle despre cei asemenea ţie. Eu am fost pregătit.

- Dragă prietene, tu ai murit şi ai fost transferat într-un computer. Nu poţi spune că eşti un om normal, de fapt nici nu poţi spune că eşti om. Ai o capacitate de înţelegere şi experienţă... de viaţă mult mai mare ca a unui om.

- Ştiu. Dar am personalitatea unui om, şi personalitatea a rezistat şocului.

- Adevărat. Dar a trebuit ca Victoria să lucreze aproape două zile numai la tine pentru a ţi-o putea recupera după ce ai aflat. Sunt aproape sigur, de fapt sunt complet sigur, ce naiba, că dacă ai fi fost încă viu şocul pe care ţi l-ar fi provocat înţelegerea oferită te-ar fi omorât sau cel puţin te-ar fi înnebunit şi te-ai fi sinucis.

Tăcere aprobatoare. Dar numai după o secundă Quaid luă cuvântul.

- Când îi voi cunoaşte şi pe ceilalţi ca tine?

- La momentul potrivit. Ai răbdare.

- Că veni vorba de ştersul memoriei, mie de ce nu mi-ai şters memoria atunci, demult, când ne-am întâlnit prima oară?

- Ai devenit comandantul unei armate iar acum este pace, nu-i aşa?

Din nou tăcere. Pentru vreo două secunde, un timp extrem de lung pentru un procesor de tipul celui folosit de calculatorul auxiliar.

- M-ai manipulat în toată această perioadă?

De data aceasta vocea era mai mult tristă decât revoltată, dar şi revoltată.

- Nu. Dar te-am determinat să-ţi valorifici tot potenţialul pe care îl aveai iar apoi tot ce a mai rămas de făcut a fost să-ţi urmăresc cariera şi să acţionez la momentul potrivit. Rezultatul a fost Terra12c, îl cunoşti deja.

Din nou tăcere, Mircea simţea că personalitatea ar fi dorit să-i mai pună atâtea întrebări.

- Şi acum ce facem mai departe?

Mircea zâmbi vag, se aşteptase la orice altceva. Sau aproape.

- Cu certitudine nu ştiu. Zău că nu ştiu. Am câteva idei... dar ştiu cu siguranţă că vom veghea ca această pace să fie menţinută.

- Nu e o treabă uşoară.

- Hm. Mie-mi spui?

Nelinişte din partea oamenilor din apropiere. Mircea deveni conştient de ea în acelaşi timp cu semnalul de alarmă de undeva din cap, cineva în chema prin intermediul implantului. Un om se precipită spre el.

- Mircea...

- Ştiu. O bătălie în apropierea sistemului Conrad 5. Se pare că munca pe care ne-am promis-o este mai grea decât credeam. Ei bine, eu mă duc să arunc o privire. Vii şi tu?

- Eu?

Omul era nedumerit. Şi pe bună dreptate.

- Nu tu, mulţumesc oricum. Eşti liber.

Omul se îndepărtă tăcut. Se uită înapoi de câteva ori, nu văzu nimic deosebit. Nici o schimbare.

- Vii sau nu?

- Vin, vin, bolborosi personalitatea.

Motoarele transportorului porniră foarte silenţios, dacă nu s-ar fi ridicat la câţiva centimetri de sol nimeni nu ar fi observat că era gata de decolare.

- Ei bine, vii sau nu? repetă personalitatea cu o nerăbdare ironică.

- Du-te singur. O iau puţin înainte.

- Cum? A, nu este nevoie să-mi răspunzi. Spune-mi doar dacă ei sunt pregătiţi să afle.

Dansatorul Norilor se uită spre treapta pe care o reprezenta acum canatul deschizăturii ce reprezenta intrarea în transportor şi îşi întoarse privirea spre oamenii de lângă casă.

- Ei? Dar ei ştiu deja. *Ei sunt ca şi mine.*

Din fericire se mulţumi să gândească ultima propoziţie, altfel ar fi fost martorul viu al distrugerii bucată cu bucată a transportorului, la transformarea computerului auxiliar ce găzduia personalitatea lui Quaid într-o bucată de metal superconductor inutilizabilă iar substanţele chimice ce intrau în compoziţia computerului în fertilizante pentru marea grădină în care fusese transformată Terra, planeta originară a speciei umane care acum îi găzduia conducătorii, istoria şi armata ce punea pe jar o galaxie întreagă. Şi pe cei ca Dansatorul Norilor.

Acesta rămase o secundă pe loc ca şi cum s-ar fi gândit la ceva imposibil de descifrat din afară apoi le trimise un semnal de despărţire celor dinspre clădire, închise ochii. În jurul lui crescu o umbră de energie luminoasă care în cuprinse ca un fel de cocon; coconul strălucea viu în lumina caldă a

înserării de vară ce umplea totul cu bună dispoziţie şi căldură interioară dar cineva din exteriorul coconului ar fi observat cu uşurinţă prin el faţa deosebit de calmă şi în acelaşi timp extrem de concentrată a pilotului. Coconul crescu rapid în volum de mai bine de patru ori devenind o formă de picătură alungită de culoare neagră, treptat dobândi forma legendară a primelor nave din echipa Fulgerelor Albastre şi începu să leviteze încetişor. Porni scuturile şi dispăru, în numai câteva secunde ajunse la sfera ce închidea sistemul solar într-o cochilie ca de melc şi aşteptă răbdător ca poarta să se deschidă. Dispăru în afara sistemului solar le fel de neobservat şi de misterios ca întotdeauna în ultimii 500 şi ceva de ani.

Transportorul îl urmă cu circuitele superconductoare bolborosind în interiorul său undeva printre azotul lichid şi descărcările de energie fără a se mai putea opri:

- Nu mă voi obişnui niciodată cu asta. Am văzut-o de mii de ori... dar nu mă voi obişnui niciodată cu asta.

Transportorul o porni pe urmele Dansatorului, în urma lui oamenii din jurul clădirii se transformară neobservaţi în fantome energetice şi dispărură în scurt timp luându-şi zborul în acelaşi mod straniu şi deosebit de rapid ca şi cel de mai devreme, patrulele care se apropiau nu găsiră decât un fost ştrand la fel impecabil ca şi restul planetei. O planetă albastră presărată cu continente de un verde crud ca al primăverii, simbol al vieţii şi renaşterii, munţi înalţi şi albi ca şi capul înţelept al unor bătrâni şi deşerturi galbene-fumurii atât de asemănătoare cu soarele aducător de viaţă ce strălucea pe cerul liber al unei planete paşnice.

Soarele apuse. O zi bună se încheiase pentru a face loc unei nopţi odihnitoare şi viitorului. Ultimele urme ale trecutului îşi lăsară amprenta asupra locului de unde decolase Dansatorului Norilor sub forma unor gânduri receptate doar de fantomele de lumină ce-i străjuiseră odihna şi conversaţia, de natura înconjurătoare:

- Ei sunt ca şi mine: prinţi războinic ai Universului, entităţi luminoase născute sub formă de fiinţe ale unor rase demult dispărute şi transformate de explozia unor supernove. Ca şi mine, de altfel. Nemuritori şi indestructibili, perfecţi. De unde să ştii tu, dragă Quaid, că pentru noi nu mai contează forma, avem orice formă, ci numai gândul şi sentimentul ce-l animă? Şi pacea pentru care trăim, pentru care luptăm. Pentru care suntem gata să ne dăm chiar şi viaţa, dacă este nevoie. Existăm... existăm doar pentru...

forma finală - sfârşitul lui februarie 2000